

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Ing. Viery Horčicové a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Městys Chodová Planá**
sídlem Pohraniční stráže 129, 348 13 Chodová Planá
zastoupeného Mgr. Radkem Klesou, advokátem,
sídlem Dvořákova 44/38, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 1442/65, 110 00 Praha 10 – Vršovice

za účasti: **LB MINERALS, s. r. o.**
se sídlem Tovární 431, 330 12 Horní Bříza

o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/825, sp. zn. R/4239,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/825, sp. zn. R/4239, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 23 498 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobce.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Dne 18. 10. 2023 podala společnost LB MINERALS, s. r. o. (dále též „*osoba zúčastněná na řízení*“ nebo „*žadatel*“) u Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy II, oddělení Plzeň (dále jen „*ministerstvo*“) podle ustanovení § 4 a § 4a zákona č. 62/1988 Sb., o geologických pracích a o Českém geologickém úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o geologických pracích*“) žádost o stanovení průzkumného území pro ložiskový průzkum lokality Hostíčkov (dále jen „*žádost*“).
2. Dne 25. 3. 2024 vydalo ministerstvo rozhodnutí č. j. MZP/2024/220/469, sp. zn. ZN/MZP/2023/222/185 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým vyhovělo žádosti žadatele a stanovilo průzkumného území Hostíčkov (dále jen „*PÚ Hostíčkov*“) v etapě průzkum za účelem ověření výskytu a rozsahu poloh leukokratických granitoidů a aplitů v okolí ložiska Hanov u Lestkova se zaměřením na bývalé selské těžby západně od Podhájského potoka, přičemž do průzkumu má být zahrnut také místní výskyt pegmatitů typu Zhořec u Bezdrůžic.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 10. 4. 2024. Ministr životního prostředí (dále jen „*ministr*“) dne 13. 9. 2024 rozhodnutím č. j. MZP/2024/290/825, sp. zn. R/4239 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), rozklad žalobce zamítnul a prvostupňové rozhodnutí ministerstva potvrdil.
4. Žalobce byl jakožto obec podle ustanovení § 4a odst. 2 věty druhé zákona o geologických pracích od počátku účastníkem výše specifikovaného správního řízení. Proti prvostupňovému i napadenému rozhodnutí brojí žalobou, jejíž posouzení je předmětem tohoto soudního řízení.

II. Napadené rozhodnutí

5. Ministr životního prostředí v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně shrnul skutkový stav, obsah rozkladu a obsah vyjádření žadatele k rozkladu. Konstatoval, že ministerstvo postupovalo správně, když žádosti žadatele vyhovělo. Žádost je podle jeho názoru v souladu se státní a regionální surovinovou politikou. Současně nebylo zjištěno, že by průzkum byl v rozporu se státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu, nebo že by další veřejný zájem převýšil zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska Hostíčkov ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Dále se vyjádřil k rozkladovým námitkám.
6. K nespojení řízení o žádosti o stanovení PÚ Hostíčkov s řízením o žádosti o stanovení průzkumného území Hanov u Lestkova (dále jen „*PÚ Hanov u Lestkova*“) zdůraznil, že na postup podle ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu není právní nárok. Žalobci přisvědčil, že ministerstvo ve výzvě ze dne 20. 11. 2023, kterou žadatele vyzvalo k odstranění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nedostatků podání, v rámci předběžného posouzení uvedlo, že mezi výše uvedenými průzkumnými územími existují propojení. Podle ustanovení § 2 zákona o geologických pracích jsou geologické práce vymezeny taxativně uvedením cílů. Při prověřování cíle se přitom vychází nejen z projektu prací, ale především z toho, jak cíl prací definuje osoba, která práce financuje. Cílem průzkumných prací v lokalitě Hostíčkov jsou výzkumné geologické práce podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o geologických pracích. V případě lokality Hanov u Lestkova jsou však podle žádosti cílem prací doplňkové geologické práce podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o geologických pracích. Po odstranění vad žádosti tedy ministerstvo dospělo k závěru, že nejsou dány důvody ke spojení řízení, neboť jejich spojení brání odlišný účel (žadatelem definovaný cíl).

7. Tvzení žalobce o tom, že ministerstvo se s jeho názorem ztotožnilo, neboť žádost o stanovisko příslušného orgánu ochrany životního prostředí k oběma průzkumným územím byla na téže listině, je podle ministra liché; šlo totiž jen o naplnění zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, přičemž na posouzení průzkumných území se ptal navzájem odlišnými otázkami. Žalobce k nepodloženému závěru o splnění podmínek pro spojení řízení dospěl ze stanoviska Odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov (dále jen „OŽP Tachov“) ze dne 6. 2. 2024, č. j. 36/2024-OŽP/TC, jehož odůvodnění bylo doplněno stanoviskem ze dne 12. 2. 2024, č. j. 312/2024-OŽP/TC (společně dále též „stanovisko OŽP Tachov“), které definované cíle průzkumných prací neodlišilo.
8. Stran nedostatečného vypořádání námitek týkajících se zachování kvality životního prostředí, rozvoje území a ochrany života obyvatel uvedl, že ministerstvo posoudilo všechny v úvahu přicházející zájmy stojící v opozici proti zájmu na průzkumu lokality Hostíčkov. Tvzení žalobce, že zájem na zachování životního prostředí a kvality života obyvatel byl prokázán, ministr považoval za tvrzení nesprávné a nemající oporu ve správním spise. Žalobce veřejný zájem dovozoval toliko s odkazem na posudek o vlivech záměru na stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova a hornické činnosti na výhradním ložisku živcové suroviny Hanov u Lestkova vypracovaný společností ECODIS s. r. o. v roce 2017 (dále jen „posudek EIA“) a rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351. Jiné relevantní důkazy nepředložil.
9. Posudek ministr považoval za obsolentní; povolení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova ve finále stanoveno nebylo, řízení bylo ukončeno. Původně se počítalo s těžbou v rozsahu 100 000 tun/rok, což by znamenalo pětinasobný nárůst těžké přepravy oproti normálnímu stavu. Posudek EIA zároveň hodnotil absenci adekvátního dopravního napojení na silnici II/201 a tomu odpovídajícího posouzení hluku a vibrací z dopravy a odstřelů. Ve zde posuzovaném případě však žadatel uvedl, že i kdyby byl průzkum v lokalitě Hostíčkov pozitivní, celková těžba v obou lokalitách nepřesáhne limit 10 000 tun/rok.
10. Pokud jde o argumentaci rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351, ministr argumentoval, že tento soud jednak není věcně a místně příslušný k posouzení vlivů záměru dobývání ložiska Hanov u Lestkova na životní prostředí (ke kterému s vyjadřoval jen na okraj), jednak se k posudku vyjadřoval optikou dopadů ustanovení § 15 odst. 1 horního zákona do územního plánu obce Lestkov, přičemž zohledňoval existenci tohoto posudku v době předcházející schválení územního plánu obce Lestkov. Rozsudek tedy není pro odlišná východiska aplikovatelný. Ministerstvo posoudilo soulad žádosti se státní politikou životního prostředí optikou stanoviska OŽP Tachov a své rozhodnutí řádně odůvodnilo; včetně důvodů, pro které se s tímto stanoviskem zcela neztotožnilo. Nesouhlas žalobce se závěrem ministerstva o neaplikovatelnosti rozsudku

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Krajského soudu v Plzni a výše upřesněného posudku neznamenají nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. V žalobcem odkazovaném případě se jednalo o záměr na další průzkum s následným využitím ložiska na těžbu 100 000 tun/rok, zde posuzovaný případ je rozdílný: je jen vyhledávací etapou, průzkumem doposud neprozkoumaného hypotetického nahromadění nerostné suroviny.

11. K porušení zásady předvídatelnosti nedošlo, neboť z hypotetické možnosti shody nahromadění nerostné suroviny v lokalitě Hostíčkov s již nalezenou surovinou v ložisku Hanov u Lestkova nelze dovozovat jakékoliv důsledky. Žadatelem uváděný způsob provádění průzkumných prací přitom žalobce nikterak nerozporoval.
12. Ohledně veřejného zájmu v podobě radiolokátoru Armády České republiky v lokalitě Kříženec ministr uvedl, že tuto námitku žalobce poprvé uplatnil až v rozkladu. K radiolokátoru uvedl jeho umístění a skutečnost, že signálu z tohoto radiolokátoru ve směru na lokalitu Hostíčkov překáží kóta 679, díky které je PÚ Hostíčkov mimo radiovou dohlednost. Podle žádosti při průzkumu nebudou vysílány elektromagnetické signály ani pohybující se létající cíle. Průzkum nebude prováděn ve vojenském újezdu, přičemž způsob jeho provedení nemůže ovlivnit činnost radiolokátoru. Průzkumné geologické práce nadto nemohou mít vliv na zahraniční závazky státu a nebyl shledán nesoulad těchto prací s dvou či mnohostrannou mezinárodní smlouvou.
13. Žalobce dále namítal rozpor s ustanovením § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích, podle kterého může na jednom ložisku být výhradně jedno průzkumné území. Ministr však tuto námitku považoval za předčasnou, neboť v lokalitě Hostíčkov žádné ložisko nebylo zatím ani zjištěno. Ložiska jsou stanovována nejen z geologického hlediska, ale také z hlediska legislativně technického, přičemž se mohou překrývat či spolu sousedit. Žalobcův výklad výše označeného ustanovení je nesprávný, neboť je jím sledován toliko zákaz stanovení vícera průzkumných území na jedno ložisko pro více žadatelů.
14. Ohledně dalších veřejných zájmů, které podle žalobce převyšují nad zájmem na průzkum a využití ložiska, ministr uvedl, že ministerstvo dostalo své povinnosti vypořádat tuto otázku tím, že vzalo v potaz tvrzení žadatele, že i kdyby byl průzkum v PÚ Hostíčkov pozitivní, došlo ke stanovení dobývacích prostorů a povolení hornické činnosti, nebude v obou výše zmiňovaných lokalitách prováděna těžba převyšující 10 000 tun/rok. Tento limit ministerstvo zajistilo podmínkami č. 2 a 4 svého rozhodnutí. Nesouhlas žalobce s navrhovaným rozsahem těžby přitom nezpůsobuje nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
15. K námitce neúčelnosti stanovení průzkumného území potom uvedl, že účelnost stanovení průzkumného území ministerstvo posoudilo v mezích zásady svrchovanosti státu nad jeho přírodními zdroji a došlo k závěru, že veřejný zájem na vyhledání přírodně nahromaděného živce a živcové suroviny převyšuje ostatní identifikované veřejné zájmy identifikované v řízení.
16. S žalobcem ministerstvo souhlasilo v tom, že stát má výrazný zájem na hospodárném a co nejefektivnějším nakládání s výhradními ložisky za současného zajištění bezpečnosti provozu a ochrany životního prostředí.
17. Ohledně nevypořádání ostatních námitek žalobce v prvostupňovém rozhodnutí ministr odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130; ministerstvo využilo možnosti neodpovídat na každou dílčí námitku vypořádá-li

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

základní námitky žalobce a postaví-li proti názoru žalobce odlišný názor, kterým se s námitkami implicitně ale přesvědčivě vypořádá. Stran devastace dopravní infrastruktury toliko uvedl, že přeprava vzorků pro ni nebude tvořit větší dopravní zátěž než přeprava dřevin z okolních lesů a zemědělská přeprava. Připomněl, že ministerstvo žadateli stanovilo podmínky s tím, že přeprava nerostů bude prováděna menšími nákladními soupravami s hmotností podobnou autobusům.

18. K nedoručení přílohy prvostupňového rozhodnutí (mapy průzkumného území) žalobci poté ministr uvedl, že k tomuto pochybení došlo administrativním nedopatřením. S plochou PÚ Hostíčkov však byl žalobce již seznámen, neboť mapa mu byla prokazatelně doručena v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 22. 11. 2023. Skutková zjištění ministerstvo nesoustředilo do příloh a nespojilo s nimi svoje závěry. I kdyby byla příloha doručena, žalobce by z ní nemohl zjistit nic nad rámec odůvodnění rozhodnutí ministerstva. Nedostatek tak nebyl natolik závažný, aby způsobil nezákonnost tohoto rozhodnutí.

III. Žaloba

19. Žalobce v žalobě požadoval, aby Městský soud v Praze (dále též „soud“ nebo „městský soud“) prvostupňové i napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Předně odůvodnil svou aktivní žalobní legitimaci s tím, že došlo k zásahu do jeho ústavního práva na samosprávu, konkrétně zajištění všestranného rozvoje svého území, potřeb a zájmů svých občanů. Nezákonnost rozhodnutí žalobce spatřoval v níže uvedených žalobních námitkách.
20. Žalobce ve správním řízení požadoval spojení řízení o stanovení PÚ Hostíčkov a PÚ Hanov u Lestkova, protože se jedná o území těsně sousedící, s obdobným účelem a stejným žadatelem. Nepopíral, že na spojení řízení není právní nárok. S odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 30 Ca 21/2009 – 44 však připomněl, že správní orgány nemohou jednat libovolně a jsou-li splněny zákonné předpoklady ustanovení, správní orgán podle něj jednat musí. Odkázal také na rozsudek Krajského soudu Hradec Králové – pobočka Pardubice ze dne 20. 2. 2017, č. j. 52 A 53/2016 – 52, podle kterého jsou-li splněny objektivní důvody pro spojení řízení (komplexnost, efektivnost, rychlost řízení a šetření nákladů) správní orgán řízení spojit musí. V rámci předběžného hodnocení žalovaný sám uvedl, že oba záměry jsou propojeny v řadě faktorů, přičemž argumentace ministerstva i ministra jednoznačně prokazují naplnění podmínek pro spojení řízení. Argumentace odlišnými účely obou řízení je podle žalobce nesprávná, neboť z hlediska účelu je lhostejné, jaké konkrétní geologické práce hodlá žadatel provádět. Žalovaný je ze zákona povinen posuzovat dopady stanovení průzkumného území na různé veřejné zájmy, což lze s ohledem na blízkost obou těchto území bylo možné řádně učinit jen ve společném řízení. Podle žalobce tedy byly naplněny objektivní důvody pro spojení řízení, které žalovaný i ministr ignorovali, čímž znemožnili provedení komplexního posouzení vlivů na veřejné zájmy podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, mimo jiné zájmy na zachování kvality života obyvatel, životního prostředí a pozemních komunikací v lokalitě. Nadto tím porušili ustanovení § 4a odst. 2 téhož zákona, podle kterého může na jednom výhradním ložisku být jen jedno průzkumné území.
21. Žalobce dále namítal, že pro existenci dalších (výše upřesněných) veřejných zájmů převyšujících nad zájmem na průzkum a využití výhradního ložiska byl žalovaný a následně ministr povinen žádost podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích zamítnout. Ministerstvo však překročilo meze správního uvážení, neboť ač nemělo odborné znalosti, bez bližšího odůvodnění nepřejalo závěry stanoviska OŽP Tachov a rozhodlo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

v rozporu s ním. V tomto stanovisku bylo přitom předestřeno, že průzkum a následné využití výhradního ložiska bude mít negativní vliv na lokální biotop. Z ustanovení § 56 správního řádu žalobce dovodil, že žalovaný si stanovisko OŽP Tachov mohl vyžádat jen tehdy, záviselo-li na tomto odborném posouzení rozhodnutí ve věci a pokud žalovaný sám neměl příslušné odborné znalosti. Pokud tedy tyto znalosti žalovaný neměl, nemohl s odbornými závěry správního orgánu polemizovat, respektive měl v případě pochybností o správnosti stanovisek OŽP Tachov nechat odbornou otázku nechat posoudit jiným způsobem, např. znaleckým posudkem.

22. Ministerstvo podle žalobce dále pochybilo tím, že nezjistilo skutkový stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce ve správním řízení označoval veřejné zájmy a prokazoval jejich rozpor s průzkumem. V této souvislosti odkazoval na posudek EIA z 2. 2. 2017 vztahující se k původně zamýšlené těžbě v lokalitě Hanov u Lestkova. Žalovaný s ohledem na neaktuálnost odmítl k tomuto posudku přihlédnout, aniž by provedl aktualizaci zjištění z tohoto posudku. Závěry stanovisek OŽP Tachov odmítl, stran veřejných zájmů tedy žalovaný vycházel jen ze svých domněnek a spekulací (ačkoliv mu existence veřejných zájmů musela být zcela zřejmá). Žalovaný tedy nejenže nedostatečně vypořádal žalobcovy námitky stran veřejných zájmů, nadto překročil meze správního uvážení a porušil zásadu materiální pravdy.
23. Žalobce dále namítal, že posouzením výše upřesněného posudku EIA jako obsolentního došlo k porušení zásady zákazu překvapivých rozhodnutí, zásady předvídatelnosti rozhodování a zásady legitimního očekávání rozhodnutí v souladu s dosavadní praxí. Ačkoliv se posudek vztahoval na PÚ Hanov u Lestkova, obě průzkumná území se nacházejí v těsné blízkosti, odděluje je jen Podhájský potok. Závěry z posudku jsou proto podle žalobce relevantní také v tomto případě. Závěry z tohoto posudku byly dříve uznány jako relevantní Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351, ministerstvem, neboť na závěry z tohoto posudku odkazovalo v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/54, ale dokonce také ministrem, který relevanci posudku potvrdil v rozhodnutí ze dne 30. 8. 2023, č. j. MZP/2023/290/163. Ministr v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody, pro které se stran relevance posudku odchýlil od svého vlastního názoru vyjádřeného ve výše upřesněném rozhodnutí ze dne 30. 8. 2023.
24. Ze strany žalovaného také došlo k nedostatečnému posouzení souladu se státními zájmy, konkrétně zájmy obrany státu a zahraničními závazky státu, přestože to zákon vyžaduje. Ačkoliv ohledně rovnocenných otázek státní surovinové politiky a státní politiky životního prostředí si ministerstvo vyžádalo stanoviska příslušných orgánů, prvostupňové rozhodnutí ministerstva neobsahuje dokonce ani zmínku o tom, že by se otázkami obrany státu a zahraničními závazky státu ministerstvo jakkoliv zabývalo. V napadeném rozhodnutí se ministr zabýval jen námitkou narušení činnosti radiolokátoru v lokalitě Kříženec. Ministerstvo ani ministr tedy dostatečně nezjistili skutkový stav, když si stran zájmů v podobě obrany státu a zahraničních závazků státu nevyžádali stanoviska příslušných ústředních správních úřadů.
25. Předmětem další námitky byla již výše zmíněná skutečnost, že ze strany správních orgánů došlo k porušení zákonného zákazu více průzkumných území na jedno výhradní ložisko. Žalobce tvrdí, že PÚ Hanov u Lestkova a PÚ Hostíčkov se s vysokou pravděpodobností nachází na témže výhradním ložisku. Stanovení dvou těchto průzkumných území vedle sebe tak zakládá porušení ustanovení § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích. Zároveň tímto postupem došlo k již výše zmíněnému znemožnění řádného posouzení obou žádostí Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s veřejnými zájmy podle ustanovení § 4a odst. 6 téhož zákona. Zákon nespecifikuje, z jakého konkrétního důvodu nesmí jedno výhradní ložisko obsahovat více průzkumných území. Z přípustné analogie nevyplývá, že by tímto důvodem měl být zákaz konkurence více žadatelů; takový důvod by se totiž musel promítnout do znění tohoto ustanovení. Podle žalobce je skutečným důvodem spíše zajištění základních zásad nakládání s nerostným bohatstvím ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, v rozhodném znění (dále jen „*horní zákon*“), konkrétně se zásadou hospodárnosti a zabráněním umělému rozdělení výhradního ložiska na menší průzkumná území.

26. Žalobce konečně namítal, že žalovaný se dostatečným způsobem nevypořádal či vůbec nevypořádal všechny zásadní námitky, přičemž odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130 není v této věci přílehlavý. Žalovaný totiž nerespektoval základní zásady správního řízení, překročil meze správního uvážení a především nevypořádal všechny stěžejní námitky žalobce poukazující na zákonná kritéria pro zamítnutí žádosti. Rozhodnutí žalovaného je tak z velké části založeno na domněnkách a fabulacích. Oba správní orgány potom porušily zásadu předvídatelnosti správních rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“).
28. Právu na samosprávu žalobce bylo podle žalovaného ve správním řízení učiněno za dost. Žalobce měl všechny dostupné informace a aktivně se podílel na správním řízení, nelze tedy uvažovat o zásahu do práva na samosprávu. Územní plán stran sídla Hostíčkov s existencí vyhrazeného nerostu počítá. Přeprava vzorků a těžného nerostu potom nebude prováděna přes Hostíčkov. Průzkumné práce a těžba tedy do žalobcova práva na samosprávu nedopadají. Podle Nejvyššího správního soudu nesouhlasné vyjádření obce není nepřekonatelnou překážkou pro realizaci geologického průzkumu, její nesouhlas tak není pro výrok rozhodnutí o žádosti závazný. Tento nesouhlas však představuje svého druhu veřejný zájem, který nelze ignorovat. Žalovaný však nesouhlas bral na zřetel a podstatné námitky žalobce řádně vypořádal.
29. Žalovaný dále odmítl námitku, že řízení o stanovení PÚ Hostíčkov mělo být spojeno s řízením o stanovení PÚ Hanov u Lestkova. Žalobce v této souvislosti citoval jen část úvahy žalovaného z předběžného hodnocení žádosti. Žalovaný zdůraznil, že ke spojení řízení nepřistoupil, neboť po odstranění vad žádosti žadatelem dospěl k závěru, že každé řízení mělo odlišný účel – zatímco v případě Hanova u Lestkova již bylo ložisko zjištěno a stanoveno, v případě Hostíčkov se jedná o vyhledávání dosud nezjištěného ložiska. Geologické práce podle ustanovení § 2 zákona o geologických pracích jsou (i s ohledem na odbornou literaturu) definovány cíli, nikoliv druhem, množstvím či metodikou těchto prací. Rozlišování geologického výzkumu a průzkumu a jednotlivých etap má význam jen u ložiskového průzkumu. Ustanovení § 140 správního řádu potom poskytuje možnost, nikoliv ukládá povinnost řízení spojovat. Spojení řízení proto nebylo pro rozdílné účely možné; závěr o nesplnění podmínek nebyl projevem správního uvážení žalovaného, vycházel z obsahu a doplnění žádosti o stanovení průzkumného území.
30. Argumentace existencí jednoho společného výhradního ložiska je podle žalovaného účelová. Žalobce pominul, že teprve na základě geologického průzkumu lze dojít k závěru o tom, zda je realizace záměru vůbec možná. Žalobce tak odvádí pozornost od skutečnosti, že v případě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

PÚ Hostíčkov jde o etapu vyhledávání doposud jen předpokládaného přírodního nahromadění vyhrazeného nerostu. Uvedl svou úvahu o tom, že dno Podhájského potoka může tvořit tzv. ochranný pilíř. V případě PÚ Hanov u Lestkova již bylo ložisko živcové suroviny zjištěno; ministerstvo k němu vydalo osvědčení o výhradním ložisku živcové suroviny, na základě kterého bylo vydáno rozhodnutí o stanovení chráněného ložiskového území.

31. Stran námitky, že nelze vyhovět oběma žádostem, protože průzkumná území se nacházejí na téže výhradním ložisku, žalovaný uvedl, že ministerstvo nemůže v jednom průzkumném území udělit výhradní právo na vyhledávání a průzkum téhož ložiska více žadatelům. V posuzovaném případě však výhradní ložisko pokrývá jen území Hanov u Lestkova. V PÚ Hostíčkov doposud nebylo vyhledáno ani stanovené. Žalobcova hypotéza o porušení uvedeného zákazu tak nemůže být naplněna.
32. K námitce žalobce, že žalovaný nepřevzal závěry OŽP Tachov a překročil tím meze správního uvážení, žalovaný uvedl, že mu byla ustanovením § 4a zákona o geologických pracích svěřena kompetence posuzovat žádosti o stanovení průzkumného území z hlediska státní politiky životního prostředí. Státní politika životního prostředí se včleněním do citovaného ustanovení zákona o geologických pracích stala dalším závazným kritériem pro posuzování a rozhodování orgánů státní správy o využití nerostných surovin a jejich zdrojů, její naplňování v lokalitě Hanov u Lestkova tak vyhodnocoval příslušný orgán ochrany životního prostředí. Pro zajištění skutečného stavu věci si žalovaný vyžádal stanovisko OŽP Tachov. Toto vyjádření ale nemělo povahu závazného stanoviska, jak vyplývá z žalobních námitek, a nebrání odlišnému posouzení věci po právní stránce. OŽP Tachov nevytvořil ministerstvu podmínky pro to, aby mohlo jeho závěry relevantně posoudit. Stanovisko totiž směřovalo k posouzení případné těžby, nikoliv průzkumných geologických prací. Pro odlišné skutkové a právní hodnocení nebylo zapotřebí odborných znalostí, ministerstvo tedy nemohlo posouzení obou žádostí znemožnit.
33. Kritéria pro posouzení žádosti demonstrativně vymezuje ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, jejich cílem není bránit geologickému průzkumu území, nýbrž v co nejranější fázi odhalit těžbě bránící veřejný zájem. Žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, neboť dostatečně posoudil konkrétní okolnosti případu, přičemž odůvodnění se o tyto úvahy opíralo. Prvostupňové rozhodnutí ministerstva nevykazuje znaky libovůle.
34. Žalovaný nemohl zasáhnout do žalobcova práva na zachování kvalitního životního prostředí, neboť územní plán městyse Chodová Planá s těžbou nerostů počítá. V průběhu prací zároveň nemůže dojít k ohrožení zájmu na zachování kvality života obyvatel sídla Hostíčkov a zájmu na zachování pozemních komunikací. Žalobce bez bližší konkretizace toliko konstatoval, že došlo k zásahu do práva na zachování kvality života v obci. V této souvislosti žalovaný odkázal na veřejně přístupná data o kvalitě života, které měří 29 dílčích indexů kvality života v obci.
35. Žalobce namítal, že žalovaný neprovedl aktualizaci zjištění z posudku EIA, jehož závěry označil za neaktuální, čímž nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalovaný k této námitce uvedl, že v rozhodnutí se s námitkami ohledně relevance tohoto posudku vypořádal. Závěry z posudku nelze aplikovat, neboť vycházelo z desetinásobně většího předpokladu těžby a žadatel v obou lokalitách nebude i v případě souběžné těžby těžít více než 10 000 tun/rok. Nadto neexistuje závazný výklad státní surovinové politiky, resp. státní politiky životního prostředí – výklad a aplikace závazných kritérií tak náleží jen na ministerstvu. Povinností

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ministerstva nebylo zjištění z posudku aktualizovat, neboť pro účely stanovení průzkumného území zákon neukládá povinnost posudek EIA vypracovat. Žalobce v rámci řízení neuvedl hmotněprávní argumentaci, pro kterou by posudek EIA měl být aplikován, žalovaný přitom ve svém rozhodnutí vyložil, proč tento posudek považoval za procesně neupotřebitelný. Ohledně rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351, poté zopakoval argumentaci obsaženou již v napadeném rozhodnutí.

36. Ohledně překvapivosti rozhodnutí a rozporu se zásadou předvídatelnosti namítal, že žádost o stanovení PÚ Hanov u Lestkova z roku 2021 směřovala k těžbě 100 000 tun/rok. Ministerstvo bylo s ohledem na právní názor nadřízeného orgánu žádost o stanovení PÚ Hanov u Lestkova zamítnout. Nová žádost se však týká těžby o desetině původního záměru, což znamenalo nemožnost aplikace posudku EIA počítajícího s původním rozsahem těžby. Lokalita PÚ Hostíčkov přitom nebyla tímto posudkem vůbec posuzována. Ani blízkost obou průzkumných území nemůže překvapivost rozhodnutí založit, neboť s nimi související řízení nepojí skutková jednota, nejde o obdobné či shodné případy.
37. Ohledně nedostatečného vypořádání námitek týkajících se jiných veřejných zájmů vyplývajících z posudku EIA a stanoviska OŽP Tachov žalovaný zopakoval, že posudek EIA byl procesně neupotřebitelný a stanovisko OŽP Tachov nebylo pro rozhodnutí ve věci závazné. Volným hodnocením důkazů žalovaný nemohl do žalobcova práva zasáhnout. Připomněl, že ani vlastníci nemovitostí nemají subjektivní veřejné právo na nezměnitelnost poměrů území, což dokládal odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu. Zopakoval také, že žalobce byl procesně aktivní, napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a pouhý nesouhlas žalobce neznamena nezákonnost napadeného rozhodnutí.
38. K otázce veřejného zájmu na obraně státu a zahraničních závazcích žalovaný uvedl, že tyto zájmy nebyly v řízení identifikovány a byly zmíněny až v rozkladu žalobce. Veřejný zájem na obraně státu a zahraničních závazků tak byl omezen na prostou ochranu. Žalovaný tyto zájmy porovnal se zájmem na provedení průzkumu a případném následném využití ložiska a došel k závěru, že zájem na průzkumu a těžbě převažuje. Průzkumné území se navíc nachází mimo přímý radarový dohled radiolokátoru Kříženeč. Informace o nových zdrojích strategické živcové suroviny nadto vedou k rozšíření vědomosti státu o jeho nerostném bohatství a aktualizaci jeho surovinové politiky.
39. Ohledně polemiky o existenci nového výhradního ložiska v PÚ Hostíčkov a umělém rozdělení výhradního ložiska mezi několik menších průzkumných území žalovaný popíral, že by šlo o žalobcem popisovaný stav dělení jednoho výhradního ložiska. V lokalitě totiž bylo doposud zjištěno jen jedno výhradní ložisko v PÚ Hanov u Lestkova. U Hostíčkova se zatím jedná o vyhledávací průzkum předpokládaného nahromadění suroviny, podmínky pro spojení řízení proto nebyly dány.
40. Konečně ohledně námitek nevypořádání všech základních námitek žalobce žalovaný argumentoval, že žalobce nepřiblížil které námitek nad rámec těch základních považuje za stěžejní. Zopakoval, že povinností orgánů veřejné moci není detailně odpovědět na každou námítku, a že absence odpovědi na některé argumenty účastníka řízení nezakládají nezákonnost rozhodnutí. Samotné tvrzení o nedostatečnosti vypořádání blíže neurčených námitek tedy nemůže způsobit nezákonnost prvostupňového či napadeného rozhodnutí.
41. Závěrem žalovaný konstatuje, že žaloba neobsahuje konkrétní námitek, které by mohly zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí, argumentaci žalovaného nevyvrací a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nepolemizuje s ní. Prvostupňové rozhodnutí ministerstva bylo vydáno v souladu se zákonem, bylo řádně odůvodněno a zohlednilo všechny identifikované veřejné zájmy.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

42. Žadatel, společnost LB MINERALS, s.r.o., jako osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že žalovaný i ministr se řádně a dostatečně vypořádali se všemi námitkami žalobce. Podle jeho názoru jsou námitky žalobce z velké části předčasné, hypotetické a založené na subjektivních názorech, nikoliv na odborně podložených důkazech. V této souvislosti odkázal na svá předchozí vyjádření obsažená ve spisech vedených pod sp. zn. ZN/MZP/2023/222/185, sp. zn. ZN/MZP/2023/222/191 a sp. zn. R/4239.
43. Ve vztahu k námitce týkající se nespojení řízení o dvou průzkumných územích žadatel konstatoval, že záměrně podal dvě oddělené žádosti, aby eliminoval možné negativní vlivy na jiné veřejné zájmy, například na lokalitu Podhájského potoka. Nespojení řízení nebylo libovůlí správních orgánů, spojení řízení nebylo vhodné. Ministerstvo i ministr své rozhodnutí o nespojení řízení řádně odůvodnili. Území jsou od sebe prakticky oddělena také geologicky tektonickou poruchou, což podporuje jejich samostatné posuzování. Žadatel navíc navrhl limity pro případnou budoucí těžbu, přestože existence ložiska dosud nebyla zjištěna. Závěry žalobce jsou jen hypotetické.
44. K námitce, že ostatní veřejné zájmy převažují nad zájmem na stanovení průzkumného území, žadatel odkázal na svá předchozí vyjádření a uvedl, že žalobce tvrzení formuluje způsobem, jako by již ložisko zjištěno bylo a žadatel žádal o povolení hornické činnosti, což však není pravdou. Existence kolidujícího veřejného zájmu neznamena automatické zamítnutí žádosti. Je třeba provést poměření jednotlivých zájmů s ohledem na konkrétní okolnosti, což ministerstvo podle žadatele učinilo a své závěry řádně odůvodnilo.
45. Ve vztahu k použitelnosti dřívějšího posudku EIA žadatel odkázal na svá předchozí vyjádření a konstatoval, že ministerstvo provedlo podrobné posouzení střetu veřejných zájmů. Zopakoval, že existence kolidujícího zájmu sama o sobě neznamena důvod k zamítnutí žádosti.
46. K námitce týkající se veřejného zájmu na obraně státu a zahraničních závazcích žadatel odkázal na svá předchozí vyjádření, stejně jako v případě námitky týkající se nemožnosti stanovit více průzkumných území na jedno ložisko.

VI. Replika žalobce a duplika žalovaného

47. V replice žalobce namítl, že žalovaný ve svém vyjádření zavádějícím způsobem interpretuje územní plán městyse Chodová Planá. Žalovaný tvrdí, že územní plán s těžbou nerostů počítá a že lokalita navrhovaného průzkumného území není v grafické části územního plánu výslovně vyznačena. Žalobce však dokládal, že posuzovaná lokalita je v územním plánu zařazena do plochy lesní, která je určena výhradně k plnění funkcí lesa, přičemž jiné využití, včetně geologických prací, je výslovně označeno jako nepřípustné. V textové části územního plánu je navíc uvedeno, že v řešeném území žádná těžební činnost neprobíhá a ani se s ní nepočítá, což je v příkrém rozporu s tvrzením žalobce. Územní plán tedy jednoznačně vylučuje provádění geologických prací v dané lokalitě. To potvrzuje tvrzení žalobce, který dlouhodobě zastává stanovisko, že provádění jakýchkoli geologických prací v této lokalitě je v rozporu s veřejnými zájmy a je tedy nežádoucí.
48. Dále reagoval na tvrzení žalovaného, že doprava vzorků a případně vytěženého materiálu nebude vedena přes sídlo Hostičkov, ale jinou trasou přes Hanov u Lestkova. Toto tvrzení Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalovaného ale není podloženo žádným důkazem ani závazným určením trasy v rozhodnutí žalovaného (ač k tomu mělo ministerstvo podle ustanovení §4a odst. 4 zákona o geologických pracích pravomoc). V průběhu správního řízení nadto nebylo prokázáno, že by doprava přes Hostíčkov byla objektivně nemožná. Naopak, žadatel ve svém podání pouze uvedl, že trasu přes Hostíčkov „vylučuje“, aniž by toto vyloučení vysvětlil. Toto prohlášení žalobce navíc není závazné. Žalobce dále upozornil, že i kdyby byla doprava vedena žalovaným preferovanou trasou, stále by procházela přes jiné části katastru městyse, konkrétně přes Výškov, kde se nachází úzké komunikace bez chodníků, nevhodné pro těžkou nákladní dopravu. Taková doprava by podle žalobce vedla ke zhoršení bezpečnosti, poškození infrastruktury, zhoršení kvality ovzduší a celkovému zhoršení kvality života obyvatel. Žalobce uzavřel, že tvrzení žalovaného o absenci dopadu na obec je nepodložené a neodpovídá skutečnému stavu věci.

49. Žalobce se dále zabýval postupem žalovaného spočívajícím v nespojení dvou správních řízení vedených o žádostech o stanovení průzkumných území Hostíčkov a Hanov u Lestkova. Namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, že rozdílný účel obou žádostí brání jejich spojení do společného řízení. Zopakoval, že ustanovení § 140 správního řádu neumožňuje správnímu orgánu volné uvážení, nýbrž mu ve světle citované judikatury ukládá povinnost řízení spojit, pokud k takovému postupu existují objektivní důvody. Tyto důvody podle žalobce v daném případě jednoznačně existují, neboť obě žádosti jsou propojeny věcně, místně, časově, provozně i osobou žadatele. Žalovaný ve svém rozhodnutí nerozptýlil svůj předběžný názor, že vlivy obou záměrů na životní prostředí se překrývají a že mezi nimi existuje významná souvislost. Rozdílné formální označení účelu geologických prací ze strany žadatele nemůže být důvodem pro vedení řízení odděleně, neboť dopady obou záměrů na veřejné zájmy jsou fakticky totožné. Argumentoval, že bez spojení řízení nelze posoudit kumulativní vlivy obou záměrů na životní prostředí, což je v rozporu s účelem ustanovení § 140 správního řádu a judikaturou správních soudů. Připomněl, že žalovaný v minulosti obdobná řízení spojoval, i když se lišily účelem geologických prací (kdy odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2024, č. j. 9 A 144/2023 – 46). Úvahu o rozdělení jednoho výhradního ložiska dnem Podhájského potoka označil žalobce za čirou, doposud netvrzenou spekulaci. Spekulací pak bylo také tvrzení, že etapa vyhledávání slouží k ověření existence ložiska, když žadatel cíl a účel prací definoval jinak.
50. Žalobce dále argumentoval, že skutečným cílem žadatele je těžba nerostu v obou lokalitách, což vyvrací argumentaci odlišnými účely žádostí. Žadatel svůj skutečný cíl potvrdil ve svých vyjádřeních a vyplývá také z jeho dlouhodobého postupu; opakovaně totiž neúspěšně žádal o stanovení dobývacího prostoru a následně také stanovení průzkumných území. Podle žalobce se tak jedná o účelové zastírání skutečného cíle žadatele, přičemž žalovaný měl povinnost obě řízení spojit a posoudit jejich vlivy kumulativně, včetně rizika, že by na jedno výhradní ložisko bylo stanoveno více průzkumných území, což zákon výslovně zakazuje. Žalobce v této souvislosti také podotkl, že tvrzení žalovaného o neexistenci žalobního bodu III. je nepravdivé, neboť tento bod (řešící nezákonnost nespojení řízení) je v žalobě obsažen a žalovaný se k němu sám na jiném místě vyjadřuje.
51. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce přisuzuje stanovisku OŽP Tachov povahu závazného stanoviska či znaleckého posudku. Žalobce k tomu předně uvedl, že i doplněné stanovisko OŽP Tachov nadále vychází z původního stanoviska OŽP Tachov ze dne 5. 5. 2015, č. j. 1041/2015-OŽP/TC, které vychází z posudku EIA. OŽP Tachov ve svém stanovisku výslovně uvádí, že příroda v dotčené lokalitě se od té doby mohla nerušeně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vyvíjet. Stanovisko OŽP Tachov tak k chystanému záměru zůstává negativní. Dále namítal, že žalovaný se se stanoviskem OŽP Tachov vypořádal nedostatečně, když jeho závěry odmítl pouze s odkazem na nerozlišování fází geologického průzkumu a zaměření na fázi těžby. Podle žalobce toto nerozlišování ani zaměření na výslednou těžbu není vadou, nýbrž důsledkem toho, že všechny fáze geologického průzkumu mají obdobný negativní dopad na životní prostředí, neboť zahrnují zásahy do půdy a odvoz materiálu. Žalobce rovněž odmítl tvrzení žalovaného, že přisuzuje stanovisku OŽP Tachov povahu znaleckého posudku. Odkazoval sice na ustanovení § 56 správního řádu řešící znalecké posudky, avšak poukázal na v něm uvedený pokyn, podle kterého závisí-li rozhodnutí na posouzení určité skutečnosti, pro jehož řádné provedení je potřeba odborných znalostí, musí si správní orgán primárně vyžádat odborné posouzení skutečnosti od jiného správního orgánu. V této souvislosti dodal, že předmětem hodnocení stanoviska OŽP Tachov nebylo právní hodnocení, jak tvrdil žalovaný, nýbrž hodnocení odborné. Stanovisko OŽP Tachov tedy má povahu odborného vyjádření ve smyslu výše upřesněného ustanovení správního řádu, k jeho závaznosti je tak stran závaznosti s ohledem na zařazení nutné přistupovat obdobně jako ke znaleckému posudku. Také v případě nesouhlasu žalovaného se závěry tohoto stanoviska měl tedy žalovaný postupovat obdobně jako v případě znaleckého posudku – vyžádat si revizní odborné vyjádření, což však neučinil. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

52. Dále žalobce poukazoval na rozpornost tvrzení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uváděl, že posouzení souladu záměru s ochranou životního prostředí přísluší OŽP Tachov, zatímco ve vyjádření k žalobě nově tvrdí, že příslušným orgánem je on sám.
53. Nezákonnost žalobce spatřoval také v tom, že žalovaný neposuzoval soulad budoucí těžby s veřejnými zájmy, ač tento cíl přezkumu sám deklaroval. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že cílem posuzování žádosti o stanovení průzkumného území není *a priori* bránit geologickému průzkumu, nýbrž včas identifikovat možné veřejné zájmy, které by mohly bránit následné těžbě, a tím předejít zbytečným nákladům žadatele. Žalobce se s tímto přístupem ztotožnil, nicméně namítal, že žalovaný v rozporu s tímto tvrzením při posuzování žádosti vliv budoucí těžby na veřejné zájmy nezohlednil. Naopak v napadeném rozhodnutí uvedl, že závěr žalobce o těžbě živcových surovin je předčasný. Dále poukázal na rozpornost tvrzení žalovaného, který na jedné straně tvrdí, že stanovisko OŽP Tachov se zaměřovalo na těžbu, nikoliv na průzkum, a na straně druhé připouští, že i v rámci řízení o stanovení průzkumného území je třeba posuzovat soulad záměru s veřejnými zájmy. Žalobce svůj názor, že žalovaný je při posuzování žádosti o stanovení průzkumného území povinen posoudit také soulad případné těžby s veřejnými zájmy, dokládal odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34.
54. Žalovaný ve svém vyjádření žalobci vytkl, že neoznačil konkrétní veřejné zájmy, které mají být prováděním geologického průzkumu dotčeny. Toto tvrzení je však podle žalobce nepravdivé. Žalobce ve svých předchozích vyjádřeních ve správním řízení konkrétní veřejné zájmy označil a opakovaně odkázal na posudek EIA, který identifikoval další dotčené zájmy. Žalovaný však tento posudek jako obsolentní odmítl z důvodu doby uplynulé od jeho vypracování, nižšího rozsahu těžby a odlišnosti posuzované lokality. Žalobce však namítá, že poměry v lokalitě se takřka nezměnily, což potvrzuje i stanovisko OŽP Tachov. Dále zopakoval, že žalovaný sám na posudek EIA ještě v roce 2023 odkazoval. Změna postoje žalovaného je tak účelová a neodůvodněná. Poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351, ve kterém soud výslovně uvedl, že i při snížené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

kapacitě těžby na 10 000 tun ročně by dopady na životní prostředí byly obdobné. Žalovaný však tento závěr bez bližšího odůvodnění odmítl.

55. K otázce údajné odlišnosti lokality žalobce uvedl, že posudek EIA se vztahoval na nivu Podhájského potoka, přičemž navrhované průzkumné území se rozprostírá od pravého břehu tohoto potoka. Dopady geologických prací v této oblasti tak budou obdobné jako dopady těžby v lokalitě posuzované v rámci posudku EIA. Námitka odlišnosti lokality je tak hrubě zavádějící.
56. Pro úplnost a přehlednost žalobce dále přehledně uvedl konkrétní veřejné zájmy, které byly v řízení dotčeny. Šlo o veřejné zájmy na:
- zachování kvality dopravní infrastruktury,
 - zachování kvality života obyvatel a rekreačního potenciálu lokality,
 - ochraně kvality vod a fauny, a
 - ochraně zdraví a majetku obyvatel.

K nim také uvedl odkazy na konkrétní ve správním řízení uplatněná podání, ve kterých tyto veřejné zájmy uváděl. Žalovaný se ale těmito námitkami nezabýval, neprověřil je a posudek EIA odmítl bez věcného odůvodnění. Tím překročil meze správního uvážení a zasáhl do veřejných subjektivních práv žalobce.

57. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že zájmy obrany státu a zahraniční závazky představují „zvláštní“ veřejné zájmy, jejichž přezkum byl omezen pouze na „prostou“ ochranu, neboť byly žalobcem označeny až v rozkladu. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2022, č. j. 17 A 38/2020 – 58. Žalobce tuto argumentaci odmítl jako zavádějící s tím, že žalovaný se pokusil navodit dojem, že jde o takové veřejné zájmy, jejichž soulad se stanovením průzkumného území se děje jen na základě podnětu účastníka řízení. To je však podle žalobce v rozporu se zákonem. Zopakoval, že zájmy obrany státu a zahraniční závazky jsou podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích postaveny na roveň státní surovinové politiky a státní politiky životního prostředí. Nejde tedy o žádné „zvláštní“ veřejné zájmy, jejichž přezkum by byl podmíněn podnětem účastníka řízení. Žalovaný byl povinen tyto zájmy posoudit z úřední povinnosti a se stejnou pečlivostí jako ostatní veřejné zájmy. Odkazovaný rozsudek Městského soudu navíc není relevantní, neboť tuto otázku neřeší a nadto byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34. Postup žalovaného, který přezkum těchto zájmů omezil a nevyžádal si k nim stanovisko příslušných správních orgánů, je tak podle žalobce nezákonný a nepřezkoumatelný.
58. Žalobce se dále stručně vyjádřil k vyjádření osoby zúčastněné na řízení, tedy žadatele, k žalobě. Ten nově uvádí jen tvrzení, že průzkumná území Hostíčkov a Hanov u Lestkova jsou oddělena tektonickou poruchou, v níž je zaříznut Podhájský potok. Tato skutečnost má podle žadatele odůvodňovat oddělené posuzování obou záměrů. Žalobce k tomu namítal, že se jedná o ničím nepodloženou spekulaci, kterou žadatel zřejmě převzal od žalovaného.
59. Žalobce závěrem shrnul, že záměr žadatele spočívá v provádění geologického průzkumu zahrnujícího těžbu a odvoz materiálu, ačkoliv posudek EIA z roku 2017 nedoporučil těžbu v rozsahu 100 000 tun ročně z důvodu negativních dopadů na životní prostředí, zdraví a majetek obyvatel a bezpečnost dopravy, Krajský soud v Plzni vztáhl závěry z tohoto posudku EIA i na těžbu v rozsahu 10 000 tun ročně, OŽP Tachov stanovení průzkumného území nedoporučil a žalovaný se s jeho stanoviskem nevypořádal, žalovaný přes splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

podmínek nespojil řízení o stanovení průzkumného území s řízením o průzkumném území Hanov u Lestkova a ani řádně neposoudil soulad žádosti se zájmy obrany státu a zahraničními závazky. Podle žalobce je tudíž rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť žalovaný překročil meze správního uvážení a zasáhl do práv žalobce na samosprávu, rozvoj území, ochranu životního prostředí a kvalitu života obyvatel.

60. V duplice žalovaný setrval na svém procesním postoji. Odkázal na své předchozí vyjádření k žalobě ze dne 10. 12. 2024, jehož závěry nadále považuje za platné a relevantní. K jednotlivým bodům repliky žalobce se pak vyjádřil následovně:
61. Ve vztahu k námitce týkající se zachování dopravní infrastruktury žalovaný uvedl, že obecné užívání pozemních komunikací je veřejnoprávním institutem, který nelze omezit ani vyloučit snahou samosprávného celku o zamezení stanovení průzkumného území. Každý uživatel komunikace se musí přizpůsobit jejímu stavebnímu a technickému stavu, přičemž právo obce na samosprávu nemůže být uplatňováno v rozporu s tímto obecným právem.
62. K námitce žalobce o nezákonnosti nespojení řízení o stanovení průzkumných území Hostíčkov a Hanov u Lestkova žalovaný zopakoval, že objektivní důvody pro spojení řízení nebyly zjištěny a že geologické práce jsou v zákoně vymezeny podle cíle, kterého má být dosaženo, přičemž v daném případě byly cíle obou žádostí odlišné. Tento přístup je podpořen i odbornou literaturou. Argumentace žalobce rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice byla označena za irrelevantní s odkazem na fakt, že tento rozsudek byl zrušen Nejvyšším správním soudem.
63. K otázce stanovisek OŽP Tachov žalovaný uvedl, že odborné vyjádření správního orgánu nelze bez dalšího přebírat, pokud existují pochybnosti o jeho správnosti. Vychází se z předpokladu, že úřední osoby odborné znalosti mají. Ministerstvo mělo pochybnosti o stanovisku OŽP Tachov, zejména kvůli jeho neuspořádanosti a odkazu na neaktuální posudek z roku 2017. Proto si vyžádalo doplnění stanoviska. Avšak ani s doplněným stanoviskem z 12. 2. 2024 se ministerstvo ne zcela ztotožnilo, pochybnosti o správnosti závěrů stanoviska vyvráceny nebyly. Ministerstvo proto samo posoudilo soulad žádosti z hlediska státní politiky životního prostředí. To však není polemikou s odbornými závěry orgánu ochrany přírody, nýbrž přihlédnutí k ostatním důkazním prostředkům (protože odkazovaný posudek z roku 2017 byl procesně nepoužitelný).
64. K námitce žalobce týkající se „prosté ochrany“ veřejného zájmu žalovaný uvedl, že Nejvyšší správní soud žalovaným odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil jen z důvodu, že v řízení byl identifikován veřejný zájem, který správní orgán neporovnal postupem podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Nezpochybnil ale prostou ochranu veřejného zájmu, který nebyl v řízení výslovně identifikován.
65. K námitce týkající se kvality života obyvatel a rekreačního potenciálu lokality žalovaný uvedl, že se jedná o příliš obecné a nepodložené tvrzení, pročez odkázal na veřejně dostupné informace o kvalitě života v obcích. Ochrana kvality vod a fauny je v kompetenci OŽP Městského úřadu Tachov, nikoliv obce v rámci samostatné působnosti. Ochrana zdraví a majetku obyvatel rovněž nespadá do práva obce na samosprávu (což žalovaný dokládal odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze).

VII. Ústní jednání

66. Jednání ve věci se konalo dne 28. 8. 2025.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

67. Procesní strany setrvaly na svém dosavadním postoji. Osoba zúčastněná na řízení se jednání nezúčastnila.
68. Soud na jednání provedl důkaz listinami navrženými žalobcem: relevantními částmi územního plánu městyse Chodová Planá, konkrétně textovou částí bod 1.3 písm. f), a koordinačním výkresem a rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 30. 8. 2023, č. j. MZP/2023/290/163. Relevantní zjištění z těchto důkazních prostředků jsou popsána níže v rámci odůvodnění tohoto rozsudku.
69. Soud neprovedl důkazy rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 25. 3. 2024, č. j. MZP/2024/220/469, podáním žalobce ze dne 22. 12. 2023, stanoviskem odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov ze dne 6. 2. 2024, č. j. 36/2024-OŽP/TC, stanoviskem odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov ze dne 12. 2. 2024, č. j. 312/2024-OŽP/TC, vyrozuměním žalobce o nespojení řízení žalovaným ze dne 11. 1. 2024, č. j. MZP/2024/222/47, ani vyjádřeními žadatele založenými ve spise sp. zn. ZN/MZP/2023/222/185 a sp. zn. R/4239, neboť tyto dokumenty jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí. Sooud pro nadbytečnost neprovedl důkaz rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351. Tento rozsudek je soudu znám z úřední činnosti a procesním stranám je dostupný na webu Nejvyššího správního soudu www.nssoud.cz.
70. Důkazem neprovedl ani rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského ze dne 11. 2. 2021, č. j. SBS 49379/2020/OBÚ-06/2, rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 19. 8. 2021, č. j. SBS 14393/2021/ČBÚ-21/1, rozhodnutí ministryně životního prostředí ze dne 2. 2. 2022, č. j. MZP/2021/430/845, rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 4. 2024, č. j. MZP/2024/220/471, a rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 13. 9. 2024, č. j. MZP/2024/290/840. Těmito důkazy se žalobce pokouší prokázat skutečný účel žádosti o stanovení průzkumného území, kterým je zamýšlená těžba. Žadatel se totiž v minulosti již pokoušel o stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova. Účel v podobě těžby však dostatečným způsobem vyplývá ze správního spisu, respektive z žádosti o stanovení PÚ Hostíčkov, ve kterém žadatel výslovně deklaruje svůj záměr v lokalitě PÚ Hostíčkov těžít, budou-li nalezena ložiska příslušných nerostů. Dokazování skutečného účelu výše vypsány dokumenty je tedy nadbytečné.
71. Screenshotem z mapové aplikace s trasou z PÚ Hostíčkov do městyse Chodová Planá se žalobce pokouší prokázat, že ke snížení bezpečnosti silničního provozu dojde i za situace, kdy žadatel bude dopravu vytěžených materiálů realizovat žalovaným předestřenou trasou přes místní část Výškov, která je také v katastru žalobce. Pro posouzení žalobcem uplatněných žalobních bodů však není otázka tras odvozu vytěžených materiálů bezprostředně relevantní. Mapou se zakreslenou plochou obou navrhovaných průzkumných území poté dokládal blízkost PÚ Hostíčkov a PÚ Hanov u Lestkova, vyvracel jím argument odlišné lokality. Tato skutečnost však vyplývá již z podkladů obsažených ve správním spise, provádění tohoto důkazu je tudíž nadbytečné.
72. Celým spisem vedeným Ministerstvem životního prostředí pod sp. zn. ZN/MZP/2023/222/191 (včetně vyjádření žadatele v něm), posudkem o vlivech záměru na životní prostředí podle § 9 zákona 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí v platném znění, o záměru Stanovení DP Hanov u Lestkova a hornická činnost na výhradním ložisku živcové suroviny Hanov u Lestkova, vyhotoveným společností ECODIS s. r. o. dne 2. 2. 2017, ani rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 10. 1. 2023, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

MZP/2023/520/54, pak soud dokazování také pro nadbytečnost neprováděl. Relevantnost žalobních námitek lze totiž podle názoru soudu dostatečným způsobem posoudit i bez těchto důkazních prostředků.

73. Soud neshledal důvod provést ani důkaz evidenčním listem geologických prací, který navrhovala osoba zúčastněná na řízení – žadatel. Ten tím dokládá, že již začal s přípravnými pracemi, tato skutečnost ale pro posouzení žalobních bodů není podstatná. I tento důkaz je tedy pro předmět věci nadbytečný.

VIII. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

74. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s., jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

VIII.1 Rozsah aktivní legitimace žalobce

75. Soud je zároveň toho názoru, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou. Podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. totiž platí, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
76. Účastenství žalobce, jakožto územního samosprávného celku, ve zde posuzovaném správním řízení bylo založeno zákonem, konkrétně ustanovením § 4a odst. 2 větou druhou zákona o geologických pracích. Žalobce přitom nepochybně není oprávněn žalobu podat ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť úkonem správního orgánu nedošlo k založení, změně, zrušení nebo závaznému určení *jeho* práv.
77. Žalobce stran zkrácení práv konkrétně tvrdí, že prvostupňovým a napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do práva žalobce na samosprávu, na rozvoj území obce, zachování kvality životního prostředí, kvality dopravní infrastruktury a prostředí pro život obyvatel v obci.
78. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o obcích*“) pečuje obec o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů a při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. Uložení této povinnosti obcím sleduje vlastní podstatu jejich samosprávného poslání jakožto veřejnoprávních korporací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2022, č. j. 6 As 243/2021 – 31, bod [22] a tam citovanou judikaturu). Do samostatné působnosti obce patří mimo jiné péče o vytváření podmínek pro uspokojování potřeb občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku (§ 35 odst. 2 zákona o obcích).
79. Prvostupňovým a napadeným rozhodnutím došlo ke stanovení průzkumného území. Obdobně jako ve skutkové situaci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 – 142, jde také v nyní rozhodované věci o průzkum, jenž může vést k následné těžbě ložiska. Současně je (i s ohledem na obsah žádosti) pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá soukromý investor (žadatel o stanovení průzkumného území) i o příslušná povolení nutná pro samotné dobývání nerostu. I přes limitující podmínky těžby tedy v případě nálezů žádaných nerostů na PÚ Hostíčkov lze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

s vysokou pravděpodobností počítat s těžbou a negativními vlivy, které jsou s jejím prováděním nerozlučně spojeny. Realizace těžby je potenciálně sto zasáhnout do práva na ochranu zdraví obyvatel, na příznivé životní prostředí, ale i do jiných veřejných zájmů souvisejících s kvalitou života obyvatel obce; například do kvality dopravní infrastruktury, rekreačního potenciálu lokality a kvality života lidí žijících v bezprostředním okolí těžby.

80. Žalobcem výše tvrzené zásahy tedy dopadají do rámce samostatné působnosti žalobce. Stran žalobní legitimace obce v tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2017, č. j. 7 As 201/2016 – 36, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] uložením povinnosti obcím pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů (srov. § 2 odst. 2 zákona o obcích) je sledována vlastní podstata samosprávného poslání obcí jakožto veřejnoprávních korporací. Při naplňování těchto cílů pak logicky může docházet a v řadě případů i de facto dochází ke konfliktu zájmů, které obec hájí z pozice samosprávného celku, se zájmy a cíli sledovanými správními orgány v rámci výkonu přenesené působnosti (zde stavebním úřadem). Pokud obec uplatňuje konkrétní žalobní námitky, v nichž poukazuje na nezákonnost vydaného správního rozhodnutí pro rozpor s potřebami svých občanů, tj. namítá-li zkrácení na právech, která jí nepochybně ze zákona o obcích přísluší a která hájí z pozice samosprávného územního celku, pak nelze oprávnění obce podat žalobu ve správním soudnictví odmítnout“ (podtržení doplněno soudem).
81. Žalovaný zásah do žalobcova práva na samosprávu vyvrací argumentací, že územní plán Chodová Planá se stanovením PÚ Hostíčkov implicitně souhlasí. Jak příhodně argumentoval žalobce, lokalita PÚ Hostíčkov je podle koordinačního výkresu označena jako plocha lesní. Podle bodu 1.3 písm. f) textové části územního plánu Chodová Planá jsou tyto plochy určeny k plnění funkcí lesa, je na nich přípustné umísťovat jen stavby doplňkových vybavení a nepřípustné jsou ostatní účely využití (srov. str. 49 textové části územního plánu Chodová Planá). Případná těžba na tomto území tak není v souladu s územním plánem v současné podobě. Je přitom nerozhodné, že průzkumné území je navrhováno mimo osídlené území sídla Hostíčkov i mimo turisty využívané objekty a plochy. Pro zásah do života obyvatel obce totiž postačuje blízkost průzkumného území, na kterém v budoucnu může probíhat těžební činnost negativně ovlivňující své okolí. Stejně tak na případný zásah do práva na samosprávu nemá vliv skutečnost, že odpovědnost za provádění průzkumných prací nese žadatel, neboť tato argumentace směřuje k řešení následku, nikoliv k prevenci negativního zásahu do žalobcem předestřených práv.
82. Jak průzkumné práce, tak potencionální těžební činnost skutečně může negativně ovlivnit kvalitu komunikací v obci (či jejích částech) a jejím přilehlém okolí, nadto zvýšený provoz může také negativně zasáhnout do kvality života obyvatel obce. Trasa dopravy vzorků a případně vytěženého materiálu přitom nebyla v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí specifikována, ačkoliv žalovaný má podle §4a odst. 4 zákona o geologických pracích mimo jiné v rámci stanovení podmínek pravomoc závazně určit trasu odvozu vzorků a materiálu. Také v tomto ohledu tedy nebyla vyvrácena aktivní žalobní legitimace žalobce jakožto územního samosprávného celku hájícího zájmy svých obyvatel.
83. Soud s ohledem na výše uvedené v posuzované věci shledal existenci aktivní žalobní legitimace žalobce, jelikož ten v dostatečném rozsahu tvrdil újmu na právech obce v souladu s ustanovením § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalobce proto je procesně aktivně legitimována vznést žalobní námitky jakožto obec pečující o potřeby svých občanů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

84. Co se týče věcné aktivní legitimace žalobkyně (tj. otázky existence subjektivního práva žalobkyně k jeho hájení) Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 125/2015 – 129 vyložil, že smyslem účasti obcí, případně sdružení environmentální povahy ve správním řízení, je možnost uplatnit ochranu nebo realizovat ochranu svých práv, svých zájmů, které souvisejí s průzkumnými pracemi, nikoliv s umístěním úložiště. Tyto subjekty tedy nemohou argumentovat veřejným zájmem v jiné sféře, než která se dotýká jejich zájmů. Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 4 As 155/2018 – 63, jímž potvrdil tento rozsudek městského soudu, dále konstatoval, že otázka, zda jiný veřejný zájem nepřevyšil zájem na stanovení průzkumného území, může být zkoumána výlučně ve vztahu k předmětu řízení o stanovení průzkumného území, konkrétně tedy jen k těm činnostem, které mohou být konány na základě rozhodnutí o stanovení průzkumného území (tj. průzkum), bez vazby na další případné využití území. Vymezil tedy, že správní orgány provedou poměrování existence veřejných zájmů ve vztahu k zájmu na stanovení průzkumného území s přihlédnutím k námitkám stěžovatelů.
85. Rovněž v nedávném rozsudku ze dne 23. 4. 2025, č. j. 8 A 67/2024 – 49, městský soud vyložil, že obec jako žalobkyně se nemůže s úspěchem domáhat zrušení nezákonného rozhodnutí bez ohledu na to, zda tímto aktem byla zasažena ve svém subjektivním oprávnění. Poukázal přitom na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 2 As 187/2017–264 ze dne 29. května 2019, č. 3903/2019 Sb. NSS (Dobřejovice vs. Čestlice), ve vztahu k přezkumu opatření obecné povahy (územnímu plánu), kdy soud uzavřel, že „*v případě, že úprava obsažená v napadeném opatření obecné povahy skutečně negativně zasahuje do právní sféry navrhovatele, může se navrhovatel v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 s. ř. s. úspěšně dovolat i porušení právních předpisů, jejichž primárním účelem je ochrana veřejného zájmu. Výjimkou jsou případy, kdy je na první pohled zřejmé, že navrhovatelem namítané porušení veřejného zájmu se zcela míjí s právní sférou navrhovatele(výrok II.)*“
86. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobkyniny námitky k existenci jiného veřejného zájmu a k jeho poměření se zájmem na stanovení průzkumného území byl žalovaný povinen vypořádat. Žalobkyně jako obec nicméně v nynějším řízení může úspěšně hájit jen veřejný zájem z pozice samosprávného územního celku, který spočívá v ochraně zájmů jejích občanů. Nepřísluší jí však hájení jiného veřejného zájmu, tj. zájmu nad uvedený rámec. Z toho tedy vyplývá, že žalobkyně se svými námitkami k možnému rozporu stanovení průzkumného území se zájmy obrany státu a se zahraničními závazky nemůže být procesně úspěšná.

VIII.2 Obsah správního spisu

87. Ze správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti.
88. Žádost o stanovení PÚ Hostíčkov je datována dne 18. 10. 2023, podána byla u žalovaného dne 20. 10. 2023. Z obsahu žádosti se podává, celková plocha průzkumného území činí 0,092019 km² a je lokalizována v k. ú. Hostíčkov. Jako etapa prací je označeno vyhledávání ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) zákona o geologických pracích s tím, že v území se nenachází žádná doposud identifikovaná ložiska nerostů ani chráněná ložisková území. Cíl byl žadatelem definován jako ověření výskytu a rozsahu poloh leukokratických granitoidů a aplitů v okolí ložiska Hanov u Lestkova se zaměřením na bývalé selské těžby západně od Podhájského potoka v ploše navrhovaného průzkumného území. Do průzkumu má být zahrnut také výskyt pegmatitů typu Zhořec u Bezduřic zjištěný při geologickém mapování.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

V případě nalezení ložiskové akumulace má být proveden výpočet zásob podle standardních podmínek využitelnosti pro KNa živce, přičemž provedení technických prací má být koncipováno tak, aby byl ověřen plošný rozsah a hloubkový vývoj případného ložiska s ověřením základních kvalitativních parametrů. Detailní výzkum kvality možného ložiska má být případně realizován v budoucí etapě průzkumu. Cílem práce pak je také minimalizace vlivu průzkumných prací na životní prostředí. To bude vyhodnoceno vyhodnocením každé vyhledávací etapy. Pokud bude výsledek negativní, žadatel vyhledávání ukončí a výsledek ohlásí žalovanému a České geologické službě.

89. Ohledně budoucího využití možného ložiska a uvažované množství případné těžby žadatel uvedl, že v případě nalezení živcových surovin NaK/KNa bude etapa vyhledávání ukončena výpočtem zásob s tím, že bude uvažována těžba v rozmezí 10 000 – 100 000 tun/rok, přičemž jednotlivé varianty těžby budou hodnoceny podle metodiky EIA a výše těžby bude odvislá od závazného stanoviska EIA. Uvažováno bude také o možnosti minimální těžby do 10 000 tun/rok živcové suroviny s tím, že těžba bude podlimitní z hlediska vlivu na životní prostředí. Stran podlimitní těžby žadatel uvedl, že provedení průzkumných prací a těžba do 10 000 tun/rok nemůže mít významný vliv na životní prostředí. K otázce dopravní zátěže žadatel uvedl, že prováděním průzkumných prací nebude neúměrně navýšena dopravní zátěž na lokalitě a v okolních obcích, v podrobnostech odkázal na projekt geologických prací. Žadatel také uvedl, že si je vědom limitů místních komunikací a je připraven dodržovat opatření k omezení vlivu přepravy na místní komunikace a obyvatelstvo (např. velikost souprav, doby převozu, účast na opravě komunikací).
90. Ohledně životního prostředí se žadatel zavázal maximalizovat úsilí na co nejmenších škodách na životním prostředí. Práce budou prováděny tak, aby bylo zamezeno byť jen teoretickému znečištění vody v Podhájském potoce, vrtné práce budou prováděny jen s vodním výplachem a geologický průzkum nebude prováděn hlubinnými vrty. Dále se zabýval veřejným zájmem na vyhledávání nových zdrojů nerostných surovin a řešení možného střetu s jinými veřejnými zájmy. V této souvislosti žadatel k zájmu na ochraně životního prostředí uvedl, že průzkumné území je vymezeno striktně mimo území lokálního biokoridoru v údolí Podhájského potoka a lokálního biocentra ÚSES a mimo oblast plánovaného místního biokoridoru. Technické práce budou prováděny jen na mýtinách a v lesních průsecích tak, aby nedocházelo k poškození kořenových systémů a nadzemní části lesního porostu. Žadatel zdůraznil přínosnost maloobjemových těžeb pro šíření vzácných druhů rostlin a živočichů. K ochraně vodních zdrojů a hydrologického prostředí uvedl, že v rámci nulté etapy bude provedeno hydrogeologické hodnocení lokality. Stran možností rozvoje území popřel, že by vyhledáváním došlo k narušení možného rozvoje území, přičemž bude-li vyhledána ložisková akumulace, dojde ke stanovení chráněného ložiskového území. Průzkumné území je přitom lokalizováno přibližně 2 km od osady Hostíčkov, mimo rozvojové území této obce. Nedojde tak ke znemožnění či ztížení jejího rozvoje. Žadatel dále uvedl, že je ochoten a připraven minimalizovat dopravní zátěž dodržováním stanovených podmínek a případně i spoluúčastí na opravě místních komunikací. K rekreačnímu potenciálu lokality uvedl, že jde o monokulturní hospodářské lesy bez významného rekreačního potenciálu a významného přínosu pro ochranu životního prostředí a biodiverzitu, přičemž vyhledáváním nebude mít na charakter oblasti vliv. Uvedl, že případná sanace a rekultivace může být vedena se zaměřením na rozvoj ekologicky stabilního biotopu, přičemž rekreační potenciál lze spatřovat v tom aspektu, že maloobjemová těžba brání intenzivní lesní nebo zemědělské činnosti. Závěrem žadatel

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

popsal tři etapy prací: hydrogeologický průzkum, kopané rýhy a sondy a vrtné práce (vrtané sondy a jádrové vrty).

91. Žalovaný dvěma přípisy ze dne 30. 10. 2023 požádal o vyjádření k žádosti žadatele Ministerstvo životního prostředí, odbor geologie a Ministerstvo průmyslu a obchodu, odbor hornictví. Odpověď odboru geologie je datována 3. 11. 2023 s tím, že v ploše navrhovaného průzkumu se v současné době nenachází žádné výhradní ložisko nalezené za prostředky státního rozpočtu, na žádost se tedy nevztahuje ustanovení § 4a odst. 3 zákona o geologických pracích a příjem žádosti se nemusí oznámit v Obchodním věstníku. Ministerstvo průmyslu a obchodu na přípis odpovědělo vyjádřením ze dne 8. 1. 2024, č. j. MPO 112001/2023, ve kterém se stanovením PÚ Hostíčkov souhlasilo s tím, že návrh žadatele je v souladu se záměry státní a regionální surovinové politiky – zajištění dostupných surovin pro tradiční průmyslová odvětví národního hospodářství.
92. Žalovaný výzvou k odstranění nedostatků ze dne 8. 11. 2023, č. j. MZP/2023/222/1190, žadatele vyzval a) ke zřetelnému a srozumitelnému popisu omezení vlivu přepravy nerostných surovin na místní komunikace a obyvatelstvo v případě těžby a b) zřetelnému a srozumitelnému popisu vlivu případné podlimitní těžby na životní prostředí v případě současné těžby na ložisku Hanov u Lestkova. V odůvodnění této výzvy žalovaný mimo jiné uvedl: „*Ministerstvu byla doručena žádost organizace o stanovení průzkumného území Hanov u Lestkova stejného dne, jako žádost o stanovení průzkumného území Hostíčkov. Obě průzkumná území od sebe odděluje pouze hranice katastrálních území Hanov u Lestkova a Hostíčkov, resp. Podhájský potok. Z obsahu obou žádostí pak pro ministerstvo plyne, že oba záměry jsou vzájemně propojeny provozně, objektivně, místně a do značné míry i chronologicky. Vlivy obou záměrů na životní prostředí se dle ministerstva překrývají, souvisí spolu, provází je jednota v osobě žadatele, lokality průzkumu, druhu vyhledávaných nerostných surovin a v případě úspěchu geologického průzkumu a zahájení těžby na ložisku Hostíčkov i jednota časová*“ (pozn. soudu: totéž ministerstvo zopakovalo v rámci rekapitulace správního řízení na straně 3 prvostupňového rozhodnutí).
93. Podáním datovaným dne 27. 11. 2023 žadatel odstranil nedostatky podání. Uvedl, že výše těžby v obou územích nepřesáhne 10 000 tun/rok. Doprava je uvažovaná přes dopravní komunikace č. III/19838, III/20165 a II/201, jiný způsob přepravy je vzhledem ke geografické poloze případného ložiska nemožný. To představuje dopravní zátěž v podobě jízdy dvou vozidel s návěsem o celkové nosnosti 25 tun, tří vozidel o celkové nosnosti 17 tun nebo sta osobních aut s nosností 0,5 tuny za den. Doprava by v případě těžby byla prováděna jen v pracovních dnech a pracovní době, žadatel je připraven jednat s vlastníkem místních dopravních komunikací. Intenzita nákladní dopravy na dopravních komunikacích č. III/19838 a III/20165 je cca 12 – 14 průjezdů za denní dobu, zvýšení o 2 naložené nákladní auta nedojde k významnému navýšení v dané lokalitě. Žadatel dále uvedl, že v minulosti v této lokalitě již docházelo k silniční přepravě nerostných surovin. Prohlásil také, že případné ložisko Hostíčkov nebude těženo souběžně s ložiskem Hanov u Lestkova, přičemž celková výše těžby na obou lokalitách nepřesáhne výše uvedený limit. S ohledem na skutečnost, že v lokalitě Hostíčkov ložisko doposud nalezeno nebylo, je rozdělení průzkumu lokality na dvě průzkumná území Hanov u Lestkova a Hostíčkov s ohledem na rozdílnou etapu průzkumu v těchto územích důvodné. PÚ Hanov je zaměřeno na zvýšení stupně prozkoumanosti, PÚ Hostíčkov na vyhledávání a popis geologických struktur. Obě průzkumná území byly od sebe odděleny jako garance nulového vlivu na území lokálního biokoridoru v údolí Podhájského potoka a lokálního biocentra ÚSES a jako garance

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

minimalizace vlivu geologického průzkumu na Podhájský potok a případné zvodnělé šterkopísky jako nivní terasy. Rozdíl spočívá i v různých způsobech provádění průzkumných prací.

94. Správní řízení o stanovení PÚ Hostíčkov bylo zahájeno přípisem ze dne 22. 11. 2023, č. j. MZP/2023/222/1271 (žadateli doručeno dne 27. 11. 2023). Téhož dne byl žalobce vyzván k uplatnění práv vyplývajících z účastenství na řízení. Po prodloužení lhůty se dne 22. 12. 2023 žalobce k žádosti vyjádřil. Uvedl, že je na místě řízení o stanovení průzkumného území Hostíčkov a Hanov u Lestkova spojit. Namítl, že podle § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích nelze stanovit na výhradní ložisko více průzkumných území. Připomněl, že ve vztahu k dotčenému území bylo již stanoveno chráněné ložiskové území Hanov u Lestkova, přičemž na jedno výhradní ložisko může být jen jedno průzkumné území; žadatel se tak podle žalobce pokoušel o separátní posouzení vlivů průzkumných území na veřejné zájmy. Uvedl, že vyhledávání se provádí za účelem následné těžby, která byla v této lokalitě shledána v rozporu s veřejnými zájmy. Odkazoval přitom na posudek EIA a veřejné zájmy na dopravní infrastrukturu, na rekreačním potenciálu a kvalitě života lidí v bezprostředním okolí, na kvalitu povrchových a podzemních vod a na vliv na faunu. Dále odkazoval na hluk, bezpečnost a zdraví obyvatel. Připomněl také, že žadateli bylo PÚ Hostíčkov již v minulosti stanoveno, žadatel však průzkum neprovedl a není účelné jej stanovovat znovu. Poukázal také na vnitřní rozpory žádosti.
95. Přípisem ze dne 11. 1. 2024, č. j. MZP/2024/222/47, ministerstvo žalobce vyrozumělo o neshledání důvodů ke spojení řízení z důvodu odlišnosti účelu žádostí, respektive odlišných stádií průzkumných prací.
96. Přípisem datovaným 3. 1. 2024 ministerstvo požádalo o vyjádření OŽP Tachov. Ten k žádosti poprvé podal vyjádření datované 6. 2. 2024, č. j. 36/2024-OŽP/TC. Upozornil, že z hlediska ochrany přírody a krajiny byl v letech 2015 a 2016 podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí posuzován záměr stanovení dobývacího prostoru (dále jen „DP“) Hanov u Lestkova a hornická činnost na výhradním ložisku Hanov u Lestkova. Návrh na stanovení DP Hanov u Lestkova byl Obvodním báňským úřadem pro území krajů Plzeňského a jihočeského zamítnut. Jako jeden z hlavních problémů se zdá být špatná dopravní přístupnost lokality a vliv dopravy na obce, přes které je doprava vedena. Na výzvu ministerstva vydal OŽP Tachov doplnění výše uvedeného vyjádření datované 12. 2. 2024, č. j. 312/2024-OŽP/TC, ve kterém doplnil své stanovisko stran ochrany přírody a krajiny.
97. Žadatel se ve věci dále vyjádřil podáním ze dne 14. 2. 2024, přičemž reagoval na vyjádření žalobce.
98. Podáním ze dne 11. 3. 2024 se žalobce vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Reagoval na výše uvedené vyjádření žadatele ze dne 14. 2. 2024 a stanovisko OŽP Tachov.
99. Dne 25. 3. 2024 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, kterým vyhovělo žádosti žadatele a stanovilo průzkumného území Hostíčkov v etapě průzkum za účelem ověření výskytu a rozsahu poloh leukokratických granitoidů a aplitů v okolí ložiska Hanov u Lestkova se zaměřením na bývalé selské těžby západně od Podhájského potoka, přičemž do průzkumu má být zahrnut také místní výskyt pegmatitů typu Zhořec u Bezdržic. Cílem vyhledávání je také minimalizace vlivu průzkumných prací na životní prostředí. Doba platnosti povolení byla stanovena na 5 let s tím, že ministerstvo určilo pro provádění prací následující podmínky:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

- Žadatel je povinen ministerstvu a žalobci oznámit skutečnosti, které by mohly výrazně ovlivnit rozvoj městyse, majetek a zdraví jeho obyvatel,
 - Technické práce budou realizovány s minimalizací dopadu na životní prostředí; při průzkumu nebudou využívány technologické vrty, mělké kopané sondy a rýhy budou neprodleně vzorkovány a odpovídajícím způsobem likvidovány; práce budou prováděny jen na mýtinách a v lesních průsecích,
 - Práce nebudou prováděny v území lokálního biokoridoru Podhájského potoka a lokálního biocentra ÚSES tak, aby bylo zabráněno poškození bioty; v tomto smyslu bude zpracován projekt geologických prací a etapizace průzkumu,
 - Před zahájením průzkumných prací žadatel ministerstvu a žalobci doručí projekt geologických prací zpracovaný v souladu s příslušnou vyhláškou s tím, že při průzkumu nebudou využity technologické vrty,
 - Žadatel je v případě ukončení průzkumných prací a jejich vyhodnocení před lhůtou platnosti tohoto rozhodnutí, nebo nehodlá-li práce provádět, povinen tuto skutečnost oznámit ministerstvu, a
 - V případě zadání provedení prací žadatelem jiné organizaci zůstává žadatel za dodržení podmínek odpovědný.
100. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad datovaný a doručený dne 10. 4. 2024. V něm uvedl námitku nespojení řízení a porušení ustanovení § 140 správního řádu, námitku rozporu s ustanovením § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, přičemž se souvisejícími námitkami žalobce (stran převažujících veřejných zájmů) se žalovaný podle žalobce vypořádal zcela nedostatečně. Žalobce dále namítal, že žalovaný neposuzoval soulad průzkumu a následného využití výhradního ložiska se zájmy obrany státu a se zahraničními závazky státu, uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti založenou na nedostatečném vypořádání stanoviska OŽP Tachov a námitek žalobce a námitku nedoručení přílohy prvostupňového rozhodnutí.
101. Žadatel se k rozkladu vyjádřil nesouhlasně podáním ze dne 22. 4. 2024. Ministr o rozkladu rozhodl napadeným rozhodnutím dne 13. 9. 2024.
102. Soud dále přistoupil k vypořádání žalobních námitek.

VIII.3 nepřezkoumatelnost, námitka rozporu průzkumu s veřejnými zájmy

103. S ohledem na zásadu hospodárnosti soud přednostně vypořádal námitku nepřezkoumatelnosti prvostupňového a napadeného rozhodnutí.
104. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně bylo ve věci rozhodnuto, případně jehož výrok je vnitřně rozporný, nebo kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i tehdy, není-li nesrozumitelností zatížen samotný výrok (tedy nejsou pochybnosti, o čem a jak správní orgán rozhodl), ale odůvodnění rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 547/2002 – 24).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

105. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 – 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 [č. 689/2005 Sb. NSS]). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je přitom zásadně založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.
106. Prvostupňové i napadené rozhodnutí obsahují všechny náležitosti správních rozhodnutí jak ve smyslu obecného předpisu, tedy správního řádu, tak ve smyslu předpisu zvláštního (srov. ustanovení § 4a odst. 4 zákona o geologických pracích). Žalobce nesrozumitelnost rozhodnutí správních orgánů ani nenamítl.
107. Žalobce stran nepřezkoumatelnosti konkrétně namítal, že žalovaný nevysvětlil své odchýlení se od závěru stanoviska OŽP Tachov. Konkrétně tvrdí, že OŽP Tachov ve svém stanovisku vymezil další veřejné zájmy převyšující zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska – ve stanovisku určeném k posouzení souladu stanovení PÚ Hostíčkov se státní politikou životního prostředí (z první části ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích před spojkou „nebo“) tedy spatřoval „další“ veřejné zájmy na ochraně životního prostředí (upravené za spojkou „nebo“ téhož ustanovení). Ty však žalovaný neidentifikoval a nevypořádal. Dále namítal, že žalovaný nevypořádal námitky spočívající v absenci posouzení veřejného zájmu na zachování kvality života obyvatel lokality a rekreačního potenciálu, žalovaný v rozporu s ustanovením § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích zcela nedostatečně posuzoval soulad žádosti se zájmy obrany státu a s jeho zahraničními závazky.
108. Podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích platí, že *„[m]inisterstvo žádost o stanovení průzkumného území dále zamítne zejména v případě, že průzkum je v rozporu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu nebo pokud další veřejný zájem převyší zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska“* (podtržení doplněno soudem).
109. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 – 142 vyložil, že *„kritéria stanovená v § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, uvedená ve větě před spojkou "nebo" se zcela jednoznačně týkají a vztahují posouzení samotného průzkumu bez návaznosti na následné využití ložiska (případné těžby). Posuzování spojitosti průzkumu s následným využitím ložiska, zákonodárce zakotvil až do části věty následující po spojce "nebo." Pokud tedy správní orgán zvažoval při posuzování žádosti o stanovení průzkumného území i následné těžební využití ložiska, měl podle ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích konkretizovat, jaký veřejný zájem převyšil zájem na dalším průzkumu a následném využití ložiska.“*
110. OŽP Tachov ve stanovisku uvádí, že z doložené dokumentace vyplývá, že po průzkumu bude bez dalšího posouzení činnosti z pohledu ochrany přírody a krajiny možné zahájit těžbu dobývacího prostoru. Za nutné OŽP Tachov považoval, aby byl příslušný orgán ochrany přírody a krajiny požádán o udělení výjimky z ochranných ustanovení zákona o ochraně přírody a krajiny. Dále poukázal na významný zásah do významného krajinného prvku lesa, přičemž již odlesnění nad 0,5 ha podléhá závaznému stanovisku orgánu ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

přírody. Zdůraznil také zásah do krajinného rázu, přičemž taková činnost podléhá souhlasu orgánu ochrany přírody. Ohledně následné těžby poukázal na různě intenzivní, přesto však výlučně negativní vlivy navazující těžby na zvláště chráněné organismy, zachovalost přírodních podmínek se zastoupením přírodě blízkých povrchů, kulturně historické charakteristiky, znak absence rozvinutých hospodářských odvětví a industrializace, estetické hodnoty a prostorové vztahy, uzavřenost prostoru a měřítko krajiny, harmonické vztahy a měřítko povrchů přírodě blízkých a tradičně využívaných a vodní hospodářství. Tyto okolnosti lze podle názoru soudu, souladně s žalobcem, nepochybně vnímat přinejmenším jako indikátory existence veřejných zájmů stojících v opozici proti zájmu na stanovení průzkumného území.

111. Ministerstvo se se stanoviskem OŽP Tachov neztotožnilo. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí ke stanovisku uvedl, že OŽP Tachov při vydávání stanoviska nerozlišil jednotlivé fáze geologického průzkumu a své posouzení směřoval k potenciální těžbě. Obecně shrnul, že v případě přijetí a dodržení účinných organizačně technických opatření tak, jak je žadatel popisuje v žádosti, by bylo lze účinky průzkumných prací na ekosystém silně omezit, ne-li vyloučit. Konkrétně poukázal na to, že v bodě 7 žádosti se žadatel zavazuje maximalizovat úsilí na minimalizaci případných škod na životní prostředí, aby bylo zamezeno i teoretické možnosti znečištění vody v Podhájském potoce, realizace geologického průzkumu nebude prováděna hlubinnými vrty. Průzkumné práce mají být podle žadatele prováděny pouze na mýtinách a lesních průsecích tak, aby nedocházelo k poškozování kořenových systémů a nadzemních částí lesního porostu (bod 8.2.3 žádosti). Podle žalovaného při dodržování uvedených organizačně technických opatření nebude půdní pokryv na mýtinách a lesních průsecích poškozen nad míru přiměřenou poměrům průzkumných prací a ani nemůže dojít k ohrožení či poškození lokálního biotopu v údolí Podhájského potoka, proto také stanovil podmínky 2 až 4. Úvahy o těžbě proto považoval za předčasné, přičemž došel k závěru o souladu žádosti o stanovení PÚ Hostíčkov se státní politikou životního prostředí a neshledal další veřejný zájem, který by převýšil zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska Hostíčkov.
112. Žalovaný poté v prvostupňovém rozhodnutí uzavřel, že průzkum v navrhovaném rozsahu je v souladu se surovinovou politikou ČR, v oblasti těžby živců, konkrétně s cílem ověření předpokládaného výskytu a rozsahu poloh leukokratních granitoidů a aplitů v okolí ložiska Hanov u Lestkova západně od Podhájského potoka. Průzkumné práce budou etapizovány, aby bylo možno mezi jednotlivými etapami geologického průzkumu zhodnotit dosavadní výsledky, a na jejich základě zvolit nejefektivnější přístup k dalšímu průzkumu. Průzkum podle žalovaného není v rozporu se státní politikou životního prostředí, kdy přijetím a dodržováním příslušných organizačně technických opatření, obsažených v projektu geologických prací, budou eliminovány, případně výrazně omezeny možné negativní vliv průzkumných prací na životní prostředí v lokalitě Hostíčkov, průzkum bude prováděn na doposud neznámých ložiskových polohách v blízkosti stanoveného chráněného ložiskového území ve stanoveném průzkumném území. Uvedl, že technické práce budou realizovány tak, aby byl minimalizován jejich dopad na životní prostředí, při průzkumu lokality Hostíčkov nebudou využívány technologické vrty, mělké kopané sondy a rýhy budou neprodleně vzorkovány a likvidovány odpovídajícím způsobem. Práce budou prováděny na mýtinách a průsecích tak, aby nedocházelo k poškozování kořenových systémů a nadzemních částí lesního porostu. Průzkumné práce nebudou prováděny v území lokálního biokoridoru v údolí Podhájského potoka a lokálního biocentra USES, tak aby bylo zabráněno jakémukoliv poškození bioty. V tomto smyslu bude zpracován projekt Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

geologických prací a etapizace průzkumu. Uzavřel, že průzkum se nedotýká zájmu obrany státu a zahraničních závazků České republiky.

113. Ministr tyto úvahy v rámci napadeného rozhodnutí převzal a bez dalšího potvrdil.
114. Žalovaný stanovisko OŽP Tachov původně vyžádal s cílem zjistit soulad stanovení PÚ Hostíčkov se státní politikou životního prostředí, které samo o sobě zohlednění následné těžby nepožaduje. Ostatně podmínky z žádosti o stanovení PÚ Hostíčkov se vztahovaly primárně k průzkumu, navazující těžbě a jejím důsledkům se věnovaly jen okrajově. Ze stanoviska OŽP Tachov nicméně podle názoru soudu vyplývají „další“ veřejné zájmy, které souvisejí s ochranou životního prostředí, a které jsou spojené s průzkumem a s následným využitím výhradního ložiska (tj. k ustanovení § 4a odst. 6 zákona za slovem „nebo“). Ty stručně shrnuto spočívají v zásahu do významných krajinných prvků – lesa či v potřebě ochrany biotopu a ekosystému.
115. Z prvostupňového rozhodnutí podle názoru soudu ve skutečnosti vyplývají úvahy žalovaného o tom, proč neposuzoval soulad průzkumu s dalšími veřejnými zájmy na ochraně přírody a krajiny včetně následného využití ložiska, které vyvstaly na základě stanoviska OŽP Tachov. Tyto zájmy žalovaný dále neposuzoval totiž proto, že podle jeho názoru ve fázi průzkumných prací nemohou být při dodržení stanovených postupů zasaženy a úvahy o dopadech případné těžby jsou nyní ještě předčasné. Ministr na straně 9 žalovaného rozhodnutí nicméně stručně doplnil, že i kdyby byl stanoven nakonec dobývací prostor, nebude prováděn v obou lokalitách naráz a celková těžba bude 10.000 tun/rok, což ministerstvo zajistilo podmínkami 2 a 4. Napadené ani prvostupňové rozhodnutí v této části proto není nepřezkoumatelné, neboť z nich vyplývá, že se žalovaný i ministr zabýval i mimo jiné případnou těžkou v průzkumném území.
116. Co se týče přezkoumání zákonnosti těchto závěrů žalovaného, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34, vyložil, že pokud je předmětem žádosti průzkum, jenž může vést k následné těžbě ložiska a je vysoce pravděpodobné, že pokud bude geologický průzkum úspěšný, požádá soukromý investor (žadatel o stanovení průzkumného území) i o příslušná povolení nutná pro samotné dobývání nerostu, je zcela namístě, aby se žalovaný zabýval otázkou, zda neexistuje veřejný zájem převažující nad veřejným zájmem nejen na dalším průzkumu ale též na následném využití výhradního ložiska tak, jak vyžaduje § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Nic na tom nemění argumentace žalovaného, že ve fázi průzkumných prací neměly správní orgány dostatečné informace o geologické situaci na předmětném území, bez kterých nebylo možno posoudit následné využití území, a tedy ani zvažovat případný veřejný zájem na následném využití výhradního ložiska ve smyslu § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Naopak správní orgány měly v souladu s § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích přistoupit k posuzování existence případného veřejného zájmu, který by převažoval nad veřejným zájmem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, nejen proto, že to výslovně stanoví zákon, ale též za účelem zamezení vzniku zbytečných výdajů žadateli o stanovení průzkumného území.
117. Ze žádosti žadatele ze dne 16. 10. 2023 vyplývá, že cílem stanovení průzkumného území je (v třech průzkumných etapách) ověřit výskyt a rozsah nerostných surovin a to tak, aby byl ověřen plošný rozsah a hloubkový vývoj ložiska. A teprve v případě nalezení ložiskové akumulace provést výpočet zásob a detailní výzkum kvality možného ložiska v budoucí průzkumné etapě. Podle bodu 2.1 jde o vyhledávání základních indicií o možném výskytu ložiskových poloh a ověření předpokládané akumulace živcové suroviny. De bodu 4.1

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žádosti v případě, že se neprokáže v úvodních etapách ložisková akumulace, bude vyhledávání ze strany žadatele ukončeno, to stejné v případě vyhledání živcových surovin NaCa/CaNa a o těžbě nebude uvažováno. Pokračování průzkumu s uvažovanou návaznou těžbou by bylo uvažováno v případě nálezů surovin NaK/KNa, Na nebo K (body 4.1 – 4.7 žádosti). Na uvedené navazuje i sdělení odboru geologie žalovaného ze dne 3. 11. 2023, podle něhož v ploše průzkumného území se v současné době nenachází žádné výhradní ložisko nalezené za prostředky státního rozpočtu.

118. Z výše uvedených podkladů tedy podle názoru soudu vyplývá, že účelem stanovení průzkumného území v projednávané věci je ověření výskytu, kvality a kvantity živcových nerostných surovin; tedy vůbec toho, zda se v místě nachází výhradní ložisko těchto surovin. V návaznosti na potvrzení výskytu nerostů v území, jejich množství, kvality či složení, bude uvažováno o jejich dalším průzkumu, o jejich těžbě či naopak o ukončení dalšího průzkumu.
119. Projednávaná věc se tedy skutkovými okolnostmi nijak neodlišuje od věci, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku. Vycházejí tedy ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34, je městský soud toho názoru, že žalovaný měl, zvláště když k tomu měl k dispozici stanovisko OŽP Tachov a potažmo i rozsudek Krajského soudu v Plzni (k tomu viz níže), již v této fázi zvážit i tyto další zájmy, které by mohly převážet nad průzkumem a dalším využitím výhradního ložiska srov § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích).
120. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34 přitom vyložil, že zákonodárce zcela jistě neměl na mysli, aby žalovaný dle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích podrobně předestřel problematiku existujících veřejných zájmů na následném využití výhradního ložiska, které ve fázi stanovení průzkumného území nemusí vždy všechny vyjít najevo. To však žalovaného nezbavovalo povinnosti tyto zájmy alespoň obecně vymezit a to ve vztahu ke specifickým fázím řízení, na kterou § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích míří, tj. ve vztahu k žádosti o stanovení průzkumného území. Cílem takového posuzování není snad *a priori* bránit geologickému průzkumu území, nýbrž naopak v co nejranější fázi odhalit možný veřejný zájem, který by mohl bránit těžbě samotné, a tím zamezit případným zbytečným výdajům na straně žadatele, které by tento musel vynaložit v rámci průzkumu výhradního ložiska, a které by přišly „vníveč“ v případě, že by takový veřejný zájem byl odhalen až ve fázi povolování samotné těžby.
121. Názor žalovaného o tom, že stanovisko OŽP Tachov je předčasné, a proto již v této fázi průzkumu není třeba posuzovat vliv těžby na životní prostředí a kvalitu života v lokalitě, je tedy podle názoru městského soudu nesprávný. Nesprávný je podle názoru soudu rovněž závěr ministra, poukazující na to, že případná plánovaná těžba bude do 10.000 tun/rok jen na jedné lokalitě Hostíckov. OŽP Tachov vyličil ve svém stanovisku celou řadu zájmů, které budou případnou těžbou dotčeny. Ze stanoviska přitom nijak nevyplývá, že by se rozsah těchto zásahů (kácení lesa, ohrožení biotopu, ekosystému atp.) měl odvíjet od množství vydobytého nerostu za rok. Podstatné je podle názoru soudu tedy to, že jakoukoliv těžbou budou složky přírody a krajiny zasaženy (v tom se soud zcela ztotožnil se závěry Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 - 351), a proto je třeba při poměřování zájmu se zabývat konkrétně i tím, v jakém rozsahu tomu tak bude, jak takový zásah bude vypadat a zda i za takové situace převáží zájem na průzkumu území a jeho dalším využití nebo zda převáží tyto další veřejné zájmy. Samotné poukázání na maximální možnou těžbu za rok tak podle názoru městského soudu neobstojí. Tuto otázku tedy žalovaný i ministr posoudili nesprávně.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

122. Žalobce dále v rámci repliky shrnul, že v průběhu správního řízení opakovaně poukazoval na konkrétní veřejné zájmy, které byly v řízení o stanovení PÚ Hostíčkov podle jeho názoru dotčeny. Šlo o veřejné zájmy na zachování kvality dopravní infrastruktury, zachování kvality života obyvatel a rekreačního potenciálu lokality, ochraně kvality vod a fauny, a ochraně zdraví a majetku obyvatel, rovněž tyto námitky žalovaný nevypořádal.
123. Námitkou veřejného zájmu na zachování kvality dopravní infrastruktury a na ochraně zdraví a majetku obyvatel lokality (v souvislosti s dopravou materiálu přes obec) se žalovaný zabýval na straně 7 prvostupňového rozhodnutí, kdy poukázal, že těžba probíhala na místě již v minulosti a v současnosti po komunikacích probíhá svoz těženého dřeva, stejně jako zemědělská přeprava. Jako předčasnou pak shledal obavu z devastace dopravní infrastruktury, z poškození statiky budov, ohrožení obyvatel projíždějícími nákladními auty, zvýšení hlukosti a prašnosti v souvislosti s průzkumnými pracemi. Ministr v žalovaném rozhodnutí uvedl, že v průběhu průzkumných prací nebude přeprava vzorků tvořit významnou zátěž pro dopravní infrastrukturu. Případné využití vyhledaného ložiska v lokalitě Hostíčkov nebude přeprava v rozsahu 10.000 tun/rok představovat větší dopravní zátěž, než doprava z lesů či zemědělská přeprava. Přeprava bude uskutečněna menšími nákladními soupravami, jako jsou autobusy. I proto byly stanoveny podmínky 2 a 4 prvostupňového rozhodnutí. V této části žalované ani prvostupňové rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Věcně s vypořádáním těchto námitek pak žalobce nepolemizuje.
124. Žalovaný se pak výslovně nezabýval námitkou veřejného zájmu na ochraně kvality vod a fauny. Tyto námitky však věcně souvisí již s těmi zájmy, které identifikovalo stanovisko OŽP Tachov. Lze je tedy podřadit k vypořádání námitek poměření zájmu o průzkum „dalšího“ veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a následného využití výhradního ložiska. Žalované i prvostupňové rozhodnutí úvahy o hodnocení těchto zájmů ve fázi průzkumu obsahují, a tak tato rozhodnutí ani v této části nejsou nepřezkoumatelná. Názor žalovaného a ministra o předčasnosti hodnocení těchto zájmů ve fázi průzkumu však z vyložených důvodů neobstojí.
125. Co se týče nedostatečného vypořádání námitek žalobce spočívajících v absenci posouzení veřejného zájmu na zachování kvality života obyvatel lokality a rekreačního potenciálu, ty žalobce v rámci správního řízení výslovně předešel na straně 9 vyjádření ze dne 22. 12. 2023 a znovu jej zmínil na straně 9 vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 11. 3. 2024. Tímto veřejným zájmem se žalovaný v rámci prvostupňového rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalovaný k obdobné rozkladové námitce na straně 8 napadeného rozhodnutí stručně uvedl, že žalobce se k prokázání zájmu na zachování životního prostředí a na zachování kvality života obyvatel omezil na předmětný posudek či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 - 351, avšak žádné další relevantní důkazy nepředložil.
126. Žalovaný samotný rozsudek Krajského soudu v Plzni, potažmo posudek o vlivu záměru na stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova a hornické činnosti na výhradním ložisku živcové suroviny Hanov u Lestkova z února 2017, shledal za nerelevantní pro projednávanou věc. Uvedl, že dle územního plánu žalobce v řešeném území neprobíhá žádná těžební činnost, plochy těžby jsou krajinnou zónou určenou k ochraně nerostných zdrojů. Naopak rozsudek Krajského soudu v Plzni řešil odlišnou situaci, kdy územní plán obce Lestkov vyloučil umístování staveb, zařízení a opatření pro těžbu. Podklady pro stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova jsou pak poplatné době svého vzniku a jsou neaktuální.

127. Ministr v napadeném rozhodnutí doplnil, že záměr byl dobývacího prostoru Hanov u Lestkova byl posuzován v rozsahu 100 000 tun/rok, nárůst dopravy zajišťující přepravu vytěženého nerostu tak byl 500 % oproti stávajícímu stavu, neexistovalo také dopravní napojení na silnici II/201 v obci Lestkov včetně tomu odpovídajícího posouzení hluku a vibrací z těžké nákladní dopravy a clonových odstřelů. Podle ministra se rozsudek Krajského soudu v Plzni vyjadřoval k posudku optikou § 15 odst. 1 horního zákona do územního plánu obce Lestkov a k otázce vlivu na životní prostředí se vyjadřoval tzv. na okraj, východiska zpracování posudku nejsou v současnosti již naplňována.
128. Soud předně připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Odvolací či rozkladový orgán tak může nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47, nebo ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25, bod 14).
129. Ministr poté v napadeném rozhodnutí stručně vyložil důvody, pro které má za to, že rozsudek Krajského soudu v Plzni není pro věc relevantní. Kromě toho dále uvedl, že žalobce kromě odkazu na posudek a rozsudek Krajského soudu v Plzni tyto zájmy řádně neprokázal. V tomto rozsahu tedy ministr doplnil úvahy prvostupňového rozhodnutí a z napadeného rozhodnutí úvahy ministra o této námitce z něj bezesporu vyplývají. Ani v této části není žalobou napadené a prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správnost a zákonnost těchto úvah soud přezkoumá níže.
130. Ohledně souladu žádosti se zájmy obrany státu a s jeho zahraničními závazky žalobci soud dává za pravdu v tom, že žalovaný se v prvostupňovém rozhodnutí zájmy obrany státu a s jeho zahraničními závazky zaobíral (to ve srovnání se státní surovinovou politikou a státní politikou životního prostředí) až v samotném závěru, a to velmi strohým způsobem. Žalovaný shrnul, že průzkum se v daném případě nedotýká zájmu obrany státu a zahraničních závazků České republiky V napadeném rozhodnutí, konkrétně v rámci argumentace k bodu IV. Rozkladu, se poté ministr zabýval k uplatněné námitce především otázkou radiolokátoru Kříženec. Shledal, že průzkumné práce nebudou mít vliv na radiolokátor a radiolokátor neovlivní průzkum. V cestě k lokalitě Hostíčkov překáží kóta 679, tj. okolí Podhájského potoka je mimo přímou radiovou dohlednost radarové antény. Ze žádosti pak plyne, že při provádění geologického průzkumu nebo vysílání elektromagnetické signály, ani pohybující se cíle, průzkum nebude prováděn na území vojenského újezdu, způsob průzkumu (bagrované rýhy, kopané sondy) neovlivní činnost radiolokátoru. Dodal také, že průzkumné geologické práce prováděné popsáním způsobem, nemohou mít vliv na zahraniční závazky státu, jako je tomu např. při provádění průzkumu pro účely vyhledávání hlubinných úložišť pro radioaktivní odpad. Rozpor těchto prací nebyl s dvou či mnohostrannou mezinárodní smlouvou identifikován.
131. Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí a společně s tím v napadeném rozhodnutí i ministr se tedy k rozkladové námitce žalobce přezkoumatelně a srozumitelně zabývali i těmito zájmy. Neshledali přitom, že by průzkum byl s nimi v rozporu. Soud ex officio neshledal, že by takové posouzení vykazovalo nějakou vadu ať už ve srozumitelnosti, či logice odůvodnění, je tedy přezkoumatelné. Žalobce v obecné rovině s tímto vypořádáním nijak nepolemizuje. Pakliže má žalobce za to, že tato zjištění jsou nedostatečná, a že žalovaný měl sám ke zjištění možných zájmů učinit šetření u příslušných orgánů státní správy, soud poukazuje na to, že zájem na obraně státu a zahraniční závazky náleží mezi zájmy státu, Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nezkracují práva územně samosprávného celku a jeho obyvatel. Jedná se tedy o zájmy, jejichž hájení žalobci věcně nepřísluší. Žalobce tedy již z povahy věci nemůže úspěšně napadnout závěry žalovaného k této námitce.

VIII.4 Nespojení řízení

132. Žalobce dále namítal, že nedošlo ke spojení řízení o stanovení PÚ Hostíčkov s řízením o stanovení PÚ Hanov u Lestkova. Ačkoliv nepopíral, že na spojení řízení není právní nárok, s odkazem na judikaturní závěry namítal, že správní orgány nemohou postupovat libovolně a jsou-li splněny objektivní podmínky (k čemuž podle žalobce došlo), je správní orgán povinen řízení spojit. Ohledně žalovaným namítané rozdílnosti účelu řízení argumentoval, že je lhostejné, jaké práce chce žadatel na území provádět, přičemž žadatel dal v řízení najevo, že skutečným účelem průzkumu území je následná těžba. Namítal také, že veřejné zájmy je možné řádně posoudit jen ve společném řízení, a že nespojením řízení došlo k porušení ustanovení § 4a odst. 2 věty třetí zákona o geologických pracích, podle něhož na jedno výhradní ložisko může být stanoveno jen jedno průzkumné území.
133. Podle ustanovení § 140 odst. 1 správního řádu platí, že „[s]právní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků“ (podtržení doplněno soudem).
134. Z citovaného ustanovení správního řádu obecně vyplývá, že spojení řízení není obligatorní, nestanoví-li zákon, že je nutné společné řízení vést; srov. např. § 146 odst. 1 správního řádu. Tato skutečnost je ostatně mezi stranami soudního řízení nesporná.
135. V citovaném ustanovení § 140 správního řádu jsou stanoveny podmínky, za kterých je možné společné správní řízení vést. Toz první je, že se jedná předně o řízení, k nimž je příslušný (věcně i místně) stejný správní orgán a jež se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků. Situace, kdy je možné vést společné řízení týkající se týchž účastníků, je například řízení o více různých žádostech stejné osoby, které projednává stejný správní orgán. Další podmínkou je skutečnost, že vedení společného řízení nebrání povaha věci (např. velká různorodost těchto řízení), účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. (srov. JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 140 [Společné řízení]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 868, marg. č. 7–10.). Zohledňovat by přitom správní orgán měl zejména zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení a postupovat tedy tak, aby řízení proběhla co nejrychleji a bez zbytečných nákladů jak pro správní orgán, tak pro účastníky řízení.
136. Žalobce má nepochybně pravdu, že mezi řízeními o stanovení PÚ Hostíčkov a PÚ Hanov u Lestkova existuje celá řada spojitostí. Těch si byl ostatně vědom i žalovaný, když ve výzvě k odstranění vad žádosti uvedl své předběžné posouzení, podle kterého jsou oba výše uvedené záměry propojeny provozně, objektivně, místně a do značné míry i chronologicky. Spojitost spatřoval i co do překrývajícího se vlivu obou záměrů na životní prostředí, jednotě v osobě žadatele, lokalitě průzkumu, druhu vyhledávaných nerostných surovin a v případě úspěchu geologického průzkumu a zahájení těžby na potenciálním ložisku Hostíčkov i jednota časová.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

137. Podle žalovaného však nebyla naplněna druhá podmínka spočívající v existenci překážky v povaze věci, konkrétně v rozdílnosti účelu obou řízení. Zatímco v případě PÚ Hostíčkov bylo vymezeným účelem řízení geologický průzkum lokality s doposud nezjištěnou existencí ložiska nerostů, v případě PÚ Hanov u Lestkova bylo ložisko již zjištěno (prozkoumáno), přičemž účelem tohoto dalšího doplňkového průzkumu je zjištění kvalitativního složení ložiska živcové suroviny. Podle žalovaného tedy v případě obou průzkumných území jde o odlišná stadia průzkumných prací.
138. Soud v tomto ohledu musí souhlasit s žalovaným, že rozhodující není druh prací, jejich množství či metodika, ale jejich cíl, což žalovaný příhodně dokládá odkazem na komentářovou literaturu. Zásadní je v tomto ohledu rozlišení etap ložiskového průzkumu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o geologických pracích.
139. Finálním účelem obou řízení o stanovení průzkumného území je nepochybně těžba. Tuto skutečnost ostatně dokládá žadatel již v žádosti, kde popsal postup v případě nalezení ložiska žádaného vyhrazeného nerostu. Ze strany žalovaného nebyla tato skutečnost popřena. Povinností žalovaného přitom je s následnou těžbou počítat již ve stadiu schvalování průzkumného území (k tomu viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34, bod 17). V obou případech se také skutečně bude pracovat se zemí, dojde k odebrání vzorků. Tyto argumenty žalobce však nejsou dostatečné pro vyvození závěru o povinnosti řízení spojit, neboť připuštěním sloučení rozličných etap ložiskového průzkumu na obou výše specifikovaných průzkumných územích by došlo k faktické obsolentnosti rozlišování těchto etap ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o geologických pracích. Takový výsledek nepochybně nebyl úmyslem zákonodárce a není ani slučitelný se smyslem a obsahem popisované právní normy. Ačkoliv tedy výsledný cíl v podobě těžby musí být zohledněn, bez dalšího nezakládá žalovanému povinnost slučovat k těžbě vedoucí fáze ložiskového průzkumu území bez ohledu na jednotlivá stadia průzkumu v nich dosažených.
140. Soud v nespojení řízení neshledal ani rozpor s ustanovením § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích spočívající v zákazu stanovení více průzkumných území na jedno výhradní ložisko. Prozatím nebyla totiž prokázána existence nerostu v PÚ Hostíčkov; tím spíše nebylo prokázáno, že obě průzkumná území sdílejí totožné výhradní ložisko (podrobněji se soud k této námitce vyjádří níže v odůvodnění tohoto rozsudku). Důvodem pro spojení řízení tudíž nemůže být zákonná podmínka jednoho průzkumného území na jedno výhradní ložisko.
141. Z žalobcem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 4. 2010, č. j. 30 Ca 21/2009 – 44, vyplývá, že diskrece správního orgánu stran spojování řízení je omezena v situaci, kdy jsou jednotlivá řízení vzájemně propojena způsobem, kdy rozhodnutí o jednom z nich ovlivní rozhodnutí o těch zbývajících.
142. Posuzovaná řízení však spolu nejsou propojena do té míry, že rozhodnutí o jednom průzkumném území bez dalšího ovlivní výrok rozhodnutí o tom druhém. Rozhodnutí o stanovení PÚ Hostíčkov je nezávislé na stanovení PÚ Hanov u Lestkova a naopak; pokud tedy dojde ke stanovení jednoho z nich, automaticky to neznamená, že by to druhé stanoveno být nemohlo. Ačkoliv tedy stanovením dvou průzkumných území vedle sebe může dojít k jejich vzájemnému ovlivnění zejména stran podmínek následné těžby (přičemž za zmínku zde stojí závazek žadatele, že na obou průzkumných územích nebude těžit více

než 10 000 tun/rok), nelze z takového vztahu mezi územími dovodit jejich propojenost a s tím související judikaturou dovozenou povinnost řízení spojit.

143. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu je správní orgán povinen dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu je pak v této souvislosti stanovena povinnost správnímu orgánu, aby zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Specificky v řízení o stanovení průzkumného území je přitom povinností žalovaného ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích mimo jiné posoudit, zda neexistuje veřejný zájem převyšující nad zájmem na stanovení průzkumného území.
144. Povinností žalovaného tedy je zjistit a posoudit relevantní dotčené veřejné zájmy s ohledem na okolnosti daného případu. Pokud se tedy v bezprostřední blízkosti vedle posuzovaného PÚ Hostíčkov nachází také PÚ Hanov u Lestkova, je žalovaný povinen zohlednit i existenci tohoto blízkého průzkumného území bez ohledu na to, zda jde o společné či separátní řízení o obou průzkumných územích. Soud tedy nemůže souhlasit s argumentací žalobce, podle které jediné lze jediné ve společném řízení komplexně posoudit zásahy do veřejných zájmů.
145. Žalobní bod spočívající v nespojení řízení o stanovení PÚ Hostíčkov s PÚ Hanov u Lestkova proto soud nepovažuje za důvodný.

VIII.5 Porušení § 4a odst. 2 věty třetí zákona o geologických pracích

146. V souvislosti se žalobním bodem vůči nespojení správních řízení žalobce dále namítal, že nespojením řízení o stanovení průzkumného území Hostíčkov a Hanov u Lestkova došlo také k porušení ustanovení § 4a odst. 2 věty třetí zákona o geologických pracích. Pro blízkost obou specifikovaných průzkumných území žalobce totiž považoval za velmi pravděpodobné, že obě průzkumné území byla stanovena na jednom výhradním ložisku.
147. Výhradní ložisko je vymezeno v ustanovení § 5 odst. 1 horního zákona jako ložiska vyhrazených nerostů tvořící nerostné bohatství podle horního zákona. Podle ustanovení § 6 odst. 1 téhož zákona platí, že zjistí-li se vyhrazený nerost v množství a jakosti, které umožňují důvodně očekávat jeho nahromadění, vydá ministerstvo osvědčení o výhradním ložisku. Samotné vyhledávání a průzkum ložisek vyhrazených nerostů je přitom možné provádět pouze na průzkumném území, které je stanoveno podle zvláštního právního předpisu, tedy podle zákona o geologických pracích (ustanovení § 11 odst. 1 horního zákona).
148. Podle ustanovení § 4 odst. 4 zákona o geologických pracích má na průzkumném území zadavatel výhradní právo na vyhledávání a průzkum výhradního ložiska v souladu se stanovením průzkumného území. Klíčové ustanovení § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích potom stanoví, že *„[ž]ádost o stanovení průzkumného území se podává ministerstvu. Účastníkem řízení je žadatel, obec, na jejímž území je návrh průzkumného území nebo jeho část situována, popřípadě osoba, které zvláštní zákon postavení účastníka řízení přiznává. Na výhradní ložisko může být stanoveno jenom jedno průzkumné území“* (podtržení doplněno soudem).
149. Z ustanovení § 4 odst. 4 zákona o geologických pracích vyplývá, že právo na vyhledávání a průzkum výhradního ložiska může mít jen jeden subjekt: žadatel. V tomto ohledu lze dát za pravdu žalovanému, že připuštění konkurence více žadatelů na jednom výhradním ložisku

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

je nežádoucím jevem. Tento závěr však nijak neodporuje argumentaci žalobce, který v této souvislosti odkazoval na zásadu hospodárnosti při nakládání s nerostným bohatstvím. Tato zásada, podpořená navazujícími ustanoveními horního zákona (srov. zejména ustanovení § 30 odst. 1 a § 31 odst. 1 horního zákona) je nepochybně také legitimním argumentem pro stanovení průzkumného území výhradního ložiska toliko jednomu žadateli. Žalobci pak soud dává za pravdu také stran tvrzení, že správní orgán existenci výhradního ložiska deklaruje, nikoliv konstituuje.

150. Žalobce svůj názor o totožném výhradním ložisku u obou průzkumných území dokládal zejména odkazem na prostorovou blízkost těchto území. Své tvrzení o jednom výhradním ložisku však nijak důkazně nedoložil. Mezi stranami ostatně není sporu o tom, že přítomnost vyhrazených nerostů doposud nebyla v lokalitě, ve které je vymezeno PÚ Hostíčkov, doposud potvrzena. Obě strany si tudíž nemohou být bez dalšího jisty existencí nerostu v tomto průzkumném území, nemohou tudíž činit jiné než jen hypotetické závěry o tom, zda PÚ Hostíčkov sdílí totožné výhradní ložisko s PÚ Hanov u Lestkova.
151. V situaci, kdy nebyla naplněna hypotéza právní normy, tedy prokázána existence jednoho výhradního ložiska pod oběma výše specifikovanými průzkumnými územími, nelze přistoupit na závěr o porušení právní normy jako takové. Soud proto žalobní bod spočívající v porušení ustanovení § 4a odst. 2 věty třetí zákona o geologických pracích ze strany žalovaného nemůže považovat za důvodný.

VIII.6 Překročení mezí správního uvážení

152. Žalovaný měl podle žalobce překročit meze správního uvážení tím, že bez bližšího odůvodnění nepřejal stanovisko OŽP Tachov. Konkrétně namítal, že žalovaný byl povinen zohlednit stanovisko OŽP Tachov, se kterým žalovaný nemohl pro absenci odborných znalostí polemizovat. Pokud měl pochybnosti o správnosti odborného stanoviska, měl si nechat zpracovat jiné (revizní) odborné vyjádření. Tento závěr opíral o ustanovení § 56 správního řádu. Podle žalobce vyžádalo-li si ministerstvo odborné posouzení od jiného správního orgánu, úřední osoby žalovaného příslušné odborné znalosti neměly.
153. Pojem správního uvážení není v doktríně jednoznačně definován, v obecné rovině však o něm lze hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí. Tento prostor, v němž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou, bývá typicky vymezen formulací „správní orgán může“, „lze“ apod. (srovnej např. Mates, P. Správní uvážení v judikatuře správních soudů. pravniradce.ihned.cz, 26. 8. 2010 a zejména seznam literatury v poznámce pod čarou č. 1 uvedeného článku, viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154). Použije-li tedy správní orgán správní uvážení, soud zkoumá, zda byly zákonem stanovené meze tohoto uvážení správním orgánem respektovány či zda byly z jeho strany zneužity.
154. Nejvyšší správní soud se povahou právě citovaného §4a odst. 6 zákona o geologických pracích zabýval již v řadě svých rozhodnutí, některá byla soudem citována již výše. V rozsudku ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009 – 190 [č. 2341/2011 Sb. NSS] zdůraznil, že *„na stanovení průzkumného území není právní nárok. Úkolem ministerstva v řízení o stanovení průzkumného území je porovnat jednotlivé, mnohdy protichůdné, veřejné zájmy a přezkoumatelným způsobem svou úvahu zdůvodnit. Kritéria pro takové posouzení žádosti přitom*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

demonstrativně stanoví ust. § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Správní soudy nemohou tuto úvahu ministerstva nahrazovat, doplňovat či jakkoli modifikovat, ale jejich úloha spočívá v přezkumu zákonnosti postupu a rozhodnutí ministerstva.“

155. V rozsudku ze dne 17. 3. 2015, č. j. 8 As 73/2014 – 84, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ředmětné ustanovení obsahuje demonstrativní výčet negativních podmínek, při jejichž naplnění (přesněji při naplnění kterékoliv z nich) správní orgán musí žádost zamítnout.“ Volná správní úvaha správního orgánu je zde totiž omezena demonstrativně stanovenými kritérii pro zamítnutí žádosti. Z obsahu správního rozhodnutí proto musí být zřejmé, že správní orgán nevybočil z mezí stanovených zákonem pro správní úvahu. Veřejnoprávní normy v této oblasti tudíž omezují stát jako vlastníka v tom smyslu, že z rozhodnutí správního orgánu musí být zřejmé, na základě jakých kritérií byla vedena správní úvaha, jež vedla k vydání rozhodnutí o nakládání s nerostným bohatstvím (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 7 As 59/2009 – 142).
156. Správní uvážení žalovaného tedy bylo omezeno na posouzení rozporu průzkumu se státní surovinovou politikou, státní politikou životního prostředí, zájmy obrany státu, zahraničními závazky státu. Oproti „ostatním“ veřejným zájmům žalovanému výše citované ustanovení neposkytuje prostor pro správní uvážení stran převýšení veřejného zájmu na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska, jak je tomu v případě „dalších“ veřejných zájmů.
157. Podle ustanovení § 4a odst. 2 zákona o geologických pracích platí, že žádost o stanovení průzkumného území se podává ministerstvu. To následně z pozice správního orgánu vede řízení o této žádosti, přičemž podle ustanovení § 4a odst. 5 a 6 téhož zákona za splnění zákonem definovaných podmínek je povinno žádost zamítnout.
158. Posouzení otázky, rozporu průzkumu s vyjmenovanými zájmy, popř. toho, zda další veřejný zájem převyšuje zájem na průzkumu a následném využití výhradního ložiska, náleží tedy výlučně ministerstvu a jde o otázku skutkovou, nikoliv právní.
159. V obecné rovině pro správní řízení platí zásada vyjádřená v ustanovení § 3 správního řádu, podle které nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (§ 50 odst. 1 správního řádu). Podle odstavce 4 tohoto ustanovení platí zásada volného hodnocení důkazů správním orgánem: pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Závazný charakter má například závazné stanovisko, což je úkon učiněný správním orgánem pouze na základě zákona (§ 149 odst. 1 správního řádu).
160. Zákon o geologických pracích poté ministerstvu výslovně neukládá povinnost zajistit si za účelem posouzení dotčených veřejných zájmů závazné stanovisko nebo jiný závazný podkladový akt. Této skutečnosti nebrání prohlášení žalovaného obsažené na straně 7 prvostupňového rozhodnutí, ve kterém tvrdí, že ochrana zájmu na ochraně životního prostředí spadá do působnosti příslušného orgánu ochrany životního prostředí, kterým je OŽP Tachov. Právě jeho stanovisko si totiž vyžádalo z důvodu zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy jako podkladu pro své vlastní hodnocení; nikoliv z důvodu výslovné zákonné obligace takové stanovisko získat a pak jej bez dalšího při

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodování reflektovat. Ministerstvo tedy nepochybně postupovalo správně, když si za účelem zjištění skutkového stavu věci vyžádalo stanovisko příslušného orgánu ochrany životního prostředí.

161. Žalobcová argumentace ustanovením § 56 správního řádu je nepřesná. Ustanovení totiž upravuje toliko právní úpravu znaleckých posudků, nikoliv odborných vyjádření. Znalce je podle ustanovení § 56 odst. 1 správního řádu správní orgán ustanovit v případě, kdy rozhodnutí závisí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu. K tomu však nedošlo, neboť žalovaný si odborné posouzení skutečností, či spíše vyjádření ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyžádal stanovisko OŽP Tachov. Ze skutečnosti, že ministerstvo si toto stanovisko vyžádalo, přitom nelze automaticky presumovat nedostatek odbornosti úředních osob žalovaného; tím spíše v situaci, kdy ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích ukládá posouzení souladu zájmu na stanovení průzkumného území se státní politikou životního prostředí přímo a výlučně ministerstvu, tedy žalovanému.
162. Stanovisko OŽP Tachov má tedy povahu „prostého“ stanoviska ve smyslu části čtvrté správního řádu, které ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu podléhá volnému hodnocení důkazů. Žalovaný tedy nepochybil, když stanovisko OŽP Tachov posoudil jako podklad svého rozhodnutí, který není bez dalšího závazný pro výrok správního rozhodnutí. V samotném postupu, kdy obsah tohoto stanoviska bez dalšího nepřevzal jako závazný pro výrok svého rozhodnutí, nelze tedy spatřovat překročení mezi správního uvážení.
163. Platí však, že žalovaný se se stanoviskem OŽP Tachov musel v odůvodnění řádným způsobem vypořádat. Žalobce však současně argumentoval, že meze správního uvážení byly žalovaným překročeny, neboť rozhodl v rozporu se skutečnostmi jednoznačně prokazujícími veřejný zájem, který převyšuje nad zájmem na průzkumu a dalším využití výhradního ložiska Hostíčkov.
164. Je pravdou, že argumentace odkazem na veřejné zájmy obsažené ve stanovisku OŽP Tachov je argumentací novou; v rámci správního řízení žalobce sice veřejné zájmy označoval, spojoval je však s posudkem EIA a rozsudkem Krajského soudu v Plzni. Stanoviskem OŽP Tachov argumentoval v bodě IV. vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 11. 3. 2024 a v rozkladu. Odkázal sice na negativní postoj OŽP Tachov, nevzněl však v rámci správního ani rozkladového řízení výslovně argument, že ze stanoviska OŽP Tachov vyplývají další veřejné zájmy. Z usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 62 [č. 1742/2009 Sb. NSS] však vyplývá, že žalobce je oprávněn uplatnit v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, a to bez ohledu na skutečnost, že některé z nich neuplatnil v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. *„Rozšířený senát se především neztotožnil s názorem, že rozsah přezkumné činnosti soudu by mohl být jakkoliv určován ustanovením 5 s. ř. s. Toto ustanovení je systematicky zařazeno v části první hlavě druhé soudního řádu správního upravující pravomoc a příslušnost soudů, tj. základní podmínky řízení. Je jím vyjádřena zásada subsidiarity soudního přezkumu, nicméně toto ustanovení má dopad na řešení otázky přístupu k soudu a přípustnost žaloby, nikoliv na stanovení mezí, ve kterých bude napadené správní rozhodnutí přezkoumáno. Nevýčerpání řádného opravného prostředku v řízení před správním orgánem má tedy s ohledem na § 68 písm. a) s. ř. s. za následek vždy odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nikoliv zúžení mezi soudního přezkumu.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

165. Jak soud již výše uvedl, žalovaný se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se stanoviskem OŽP Tachov, které poukázalo na ohrožení životního prostředí následkem těžby, poté neztotožnil z toho důvodu, že se jedná o předčasné závěry. Neshledal tedy, že by zde byly další veřejné zájmy, který by převyšovaly zájem na dalším průzkumu a následném využití výhradního ložiska. Úvaha žalovaného a důvody pro které nepřisvědčil závěrům podkladu příslušného orgánu ochrany přírody a krajiny, jsou tedy obsahem prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Z výše vyložených důvodů však tento závěr žalovaného neobstojí, neboť již i v rané fázi průzkumu výhradního ložiska, je třeba zohlednit případnou těžbu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2022, č. j. 4 As 38/2022 – 34, bod 17). Závěr žalovaného o předčasnosti posuzování těchto zájmů je tak nesprávný.

VIII.7 Nedostatečně zjištěný skutkový stav

166. Žalobce konkrétně namítal, že žalovaný soulad průzkumu a následného využití výhradního ložiska s veřejnými zájmy posoudil nedostatečně, neboť závěry stanoviska OŽP Tachov a posudku EIA, které potvrzovaly tvrzení žalobce, žalovaný odmítl. Ačkoliv žalovanému musela být existence nad těžbou převažujících veřejných zájmů zřejmá, neučinil nic ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vycházel jen ze svých domněnek a spekulací. Nadto se žalovaný nedostatečně vypořádal s otázkou zájmů obrany státu a zahraničních závazků státu, když si k nim nevyžádal stanovisko, přestože ke srovnatelným zájmům v podobě státní surovinové politiky a státní politiky životního prostředí si od dotčených správních orgánů stanoviska vyžádal.
167. Fakticky jedinými podklady, který si žalovaný v rámci zjištění skutkového stavu zajistil a hodnotil, jsou vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu, vyjádření odboru geologie žalovaného a stanovisko OŽP Tachov. Soud je předně toho názoru, že žalovaný již nad toto stanovisko nebyl povinen získat či aktualizovat posudek EIA. Stanovení průzkumného území totiž není záměrem, pro který musí být podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (na rozdíl od potenciálně navazujícího stanovení dobývacího prostoru, srov. zejména položku 79 přílohy č. 1 tohoto zákona). Žalovaný, respektive žadatel, tedy nebyl povinen pro stanovení průzkumného území aktualizovat, či přesněji vyhotovit nový posudek EIA. A původní posudek EIA pro stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova by tak byl „prostým“ podkladem podléhajícím volnému hodnocení důkazů. Nicméně právě stanovisko OŽP Tachov dostatečně vypovídá o zájmech dotčených průzkumem a případnou následnou těžbou.
168. Žalovaný se v rámci prvostupňového rozhodnutí věnoval otázce souladu stanovení PÚ Hostíčkov se státní surovinovou politikou (str. 8 – 9 prvostupňového rozhodnutí, přičemž v této souvislosti si ministerstvo vyžádalo vyjádření Ministerstva průmyslu a obchodu) a se státní politikou životního prostředí (str. 9 – 12 prvostupňového rozhodnutí, vyžádáno v této souvislosti bylo stanovisko od OŽP Tachov). Stran zájmů obrany státu a zahraničních závazků státu si žádná stanoviska nevyžádala. V prvostupňovém rozhodnutí na straně 16 shledal, že se průzkum těchto zájmů nijak nedotýká. V napadeném rozhodnutí, konkrétně v rámci argumentace k bodu IV. rozkladu, se poté ministr zabýval především otázkou radiolokátoru Kříženeč. Stran vlivu na zahraniční závazky státu toliko uvedl, že průzkumné práce na ně nebudou mít vliv. Ze stanoviska OŽP Tachov pak kromě zájmu na státní politice životního prostředí vyplývají indicie i o existenci „dalších“ veřejných zájmů na ohrožení

kvalitě života v lokalitě ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích, na které také žalobce poukazoval v průběhu správního řízení.

169. Žalovaný tedy shromáždil podklady ke třem z pěti veřejných zájmů, které mají být podle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích poměřeny se zájmem na průzkumu výhradního ložiska a ty dále hodnotil. Byť u stanoviska OŽP Tachov zaujal nesprávný závěr, že to pro předčasnost není relevantní, nemá to žádný vliv na to, že v tomto ohledu žalovaný shromáždil dostatečné podklady.
170. Co se týče námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu stran zájmů na obraně státu a zahraničních závazků státu, zde soud již výše shledal, že se jedná o námitky, které se dotýkají práv státu, nikoliv žalobce a jeho občanů. Soud proto jen v rozsahu, v jakém je povinen přezkoumat rozhodnutí ex officio dle § 76 s. ř. s., shledal, že z prvostupňového i napadeného rozhodnutí vyplývají úvahy, pro něž žalovaný rozpor průzkumu s těmito zájmy neshledal – jsou jimi neexistence relevantních mezinárodních smluvních závazků státu a vzdálenost radiolokátoru Kříženec od území, na základě níž nelze očekávat vzájemné ovlivnění průzkumu a činnosti vojenského zařízení. S tímto odůvodněním ani žalobce nijak dále nepolemizuje a otázku, zda průzkumem v území mohou být dotčeny nějaké další takové zájmy státu, žalobci nepřísluší hájit.

VIII.8 Porušení zákazu překvapivých rozhodnutí, zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání

171. Žalobce namítal, že žalovaný a ministr porušili zákaz překvapivých rozhodnutí, zásadu předvídatelnosti a zásadu legitimního očekávání žalobce. Ačkoliv ve svých rozhodnutích z roku 2023 považovali posudek EIA za relevantní, v rámci zde posuzovaného správního řízení tentýž posudek ministerstvo i žalovaný pro neaktuálnost odmítli jako obsolentní. Relevantnost posudku EIA poté potvrdil i pro těžbu v rozsahu 10 000 tun/rok Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351.
172. Princip předvídatelnosti rozhodování v podstatě znamená, že účastníci právních vztahů mohou legitimně očekávat, že státní orgány budou ve skutkově a právně srovnatelných případech rozhodovat - v celkovém vyznění - stejně. Pouze takový postup respektuje právní jistotu a nelze opomíjet, že toliko jeho důsledné dodržování se významně pozitivně projevuje i v rámci celkového nazírání společnosti na význam a roli práva. Naopak postoj státního orgánu, který se vyznačuje zásadní odlišností přístupu k projednávaným věcem, svojí podstatou identickým, tomuto základnímu principu právního státu hrubě odporuje (viz např. nálezn Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 470/97). Princip předvídatelnosti má tedy také velmi blízko k zásadě legitimního očekávání.
173. Jak bylo soudem vysvětleno výše, posudek EIA o stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova není pro stanovení průzkumného území Hostíčkov obligatorním podkladem, nemusel tedy být žadatelem (či žalovaným) aktualizován či znovu pořizován. Jeho obsah zároveň podléhá volnému hodnocení důkazů. Žalobce tedy již pro povahu řízení nemohl bez dalšího legitimně očekávat, že obsah posudku EIA bude automaticky promítnut také do prvostupňového a napadeného rozhodnutí.
174. Žalobce v této souvislosti argumentoval, že žalovaný i ministr se v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí se bez náležitého odůvodnění stran relevance posudku EIA odklonili od svých dřívějších rozhodnutí; konkrétně od rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/54, a rozhodnutí ministra ze dne 30. 8. 2023, č. j. MZP/2023/290/163.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

175. Relevantnost posudku EIA žalobce na tento případ a rozsah těžby žalobce dovozoval zejména z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351. Krajský soud v Plzni v odstavcích 77 a 78 citovaného rozsudku mj. zohlednil i posouzení o vlivech záměru „*stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova*“ na životní prostředí, a to v podobě nesouhlasného posudku ze dne 2. 2. 2017 zpracovaného v rámci procesu EIA k tomuto záměru. Krajský soud uvedl, že z posudku vyplývá, že „*z hlediska vlivů na životní prostředí a zdraví obyvatel nelze záměr ani v jedné z navrhovaných podvariant varianty projektové, akceptovat. Ani jedna z nich uspokojivým způsobem neřeší především vlivy vyvolané těžké nákladní automobilové dopravy, přičemž lze očekávat, že realizací záměru dojde k významně negativním změnám níže uvedených charakteristik životního prostředí*“, a to konkrétně (i) znehodnocení biotopu Podhájský potok, (ii) výrazné problémy z dopravně bezpečnostního hlediska, (iii) negativní vlivy z hlediska hluku a zdraví obyvatel, (iv) negativní vlivy na faktory pohody žití a majetek místních obyvatel (život lidí se zde stane méně únosný, v důsledku čehož lze očekávat pokles cen nemovitostí), (v) zánik některých biotopů, což negativně ovlivní přítomnost většiny nyní zde žijících živočišných druhů, (vi) nebyly zohledněny kumulativní vlivy sousedního záměru „*Stanovení dobývacího prostoru Zhořec*“. Dle krajského soudu, ač by se kapacita (výtěžnost) aktuálně projednávaného návrhu na stanovení dobývacího prostoru snížila na 10 000 tun ročně z původních 90 000 tun ročně, z charakteru složek životního prostředí, které by byly posuzovány záměrem (navrženým dobývacím prostorem) výrazně negativně dotčeny, je patrné, že naprostá většina z nich by stejným či obdobným způsobem byla negativně dotčena i v případě snížené kapacity těžby 10.000 tun ročně.
176. Městský soud však souhlasí s žalovaným v tom ohleda, že argumentace citovaným rozsudkem Krajského soudu v Plzni není zcela bez dalšího na místě. Předmětem věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 A 12/2021 bylo (zamítnutí) stanovení dobývacího prostoru Hanov u Lestkova na výhradním ložisku živce Hanov u Lestkova, č. ložiska 3267100. Stanovení dobývacího prostoru je přitom podle § 24 odst. 1, 3 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon) již rozhodnutím, na nějž bezprostředně navazuje realizace dobývání nerostu (přednost má především zadavatel průzkumu výhradního ložiska). Za tím účelem lze podle § 24 odst. 10 horního zákona organizaci uložit v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru podmínky, za nichž je oprávněna nakládat s vydobýtými nerosty. Řízení o stanovení dobývacího prostoru podléhá stanoviskům dotčených orgánů státní správy (srov. § 28 odst. 3 a 4 horního zákona), a podle parametrů těžby může podléhat procesu posuzování vlivů na životního prostředí, což byl právě případ věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 A 12/2021.
177. Průzkum výhradního ložiska v projednávané věci je však prozatím určen toliko k vyhledání nerostného bohatství v daném území, jeho množství a kvality, nikoliv bezprostředně k provádění těžby ve stanoveném dobývacím prostoru. Navrhovaným způsobem průzkumu nedojde k ohrožení veřejného zájmu na ochraně životního prostředí (k tomu viz výše). Závěry Krajského soudu v Plzni, které se zabývaly hodnocením vlivu průběhu těžby způsobeného zejména dopravou v dobývacím prostoru na životní prostředí a na kvalitu života, nelze tedy podle názoru městského soudu bez dalšího přejímat na průzkumnou fázi výhradního ložiska.
178. Názor žalovaného o tom, že posudek i rozsudek Krajského soudu v Plzni není pro projednávanou věc relevantní, je tak správný co do závěrů o odlišnosti předmětů obou řízení. V tomto ohledu žalovaný odlišný postup odůvodnil, tedy nedošlo ani k libovůli správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

orgánu, ani k porušení legitimního očekávání či k neodůvodněné změně v posouzení (téměř) identického skutkového stavu.

179. Současně však nelze přehlédnout, že tento přístup správních orgánů věcně neobstojí. Rozsudek Krajského soudu v Plzni podporuje stanovisko OŽP Tachov, co se týče vlivů následné těžby na životní prostředí a na kvalitu života obyvatel v lokalitě, a to i v rozsahu 10.000 tun/rok, jako je případně plánovaná těžba v území Hostíckov. I z něj tedy podle názoru soudu vyplývají indicie o dalších veřejných zájmech, které by mohly převýšit zájem na průzkumu a dalším využití výhradního ložiska. Rozsudek Krajského soudu v Plzni (včetně vybraných závěrů posudku EIA) je tak relevantní a správní orgány jej tak vedle stanoviska OŽP Tachov měly vzít jako podklad k posouzení dalších veřejných zájmů dle § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Tento žalobní bod je tak částečně důvodný.

VIII.8 Nevypořádání zásadních námitek žalovaným

180. Posledním žalobním bodem žalobce namítal, že žalovaný, respektive ministr, v napadeném rozhodnutí nevypořádal všechny zásadní rozkladové námitky žalobce, přičemž žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130 není na posuzovanou situaci přílehlavý.
181. Nejvyšší správní soud ve výše specifikovaném rozsudku uvedl, že přestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka (srovnej např. rozsudek ve věci Van de Hurk v. The Netherlands, ze dne 19. 4. 1994, Series No. A 288). To by mohlo vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům jsoucím v rozporu se zásadou efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se soud (respektive v kontextu posuzovaného případu správní orgán) ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související.
182. Žalobce v žalobě argumentoval, že žalovaný nerespektoval žalobcem v průběhu řízení uplatňované námitky, kterými žalobce poukazoval na kritéria pro zamítnutí žádosti o stanovení průzkumného území. Nespecifikoval však, jaké konkrétní námitky žalovaný nevypořádal. Na tento nedostatek žalobcovy argumentace žalovaný ve vyjádření k žalobě ostatně také upozornil. V replice pak žalobce uvedl, že ve svých vyjádřeních v rámci správního řízení i odkazem na posudek EIA označil konkrétní problémy, které provádění geologických prací bude způsobovat, přičemž žalovaný se jimi vůbec nezabýval a neprovéřoval je. V této souvislosti však neupřesnil, které konkrétní problémy žalovaný podle jeho názoru vůbec nevypořádal. Dále v replice uvedl, že se žalovaný nevypořádal se závěry stanoviska OŽP Tachov. Tuto námitku však žalobce v rámci správního řízení neuplatnil, nemůže tedy v řízení o žalobě úspěšně namítat, že žalovaný takovou námitku nevypořádal. Jiné žalovaným údajně nezohledněné námitky žalobce v průběhu soudního řízení neoznačil.
183. Soud připomíná, že není oprávněn za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.). Odepřel by totiž žalovanému právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63).

184. Vymezením žalobního bodu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58 [č. 835/2006 Sb. NSS], podle něž je žalobce povinen „*uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...] Líčení skutkových okolností v žalobě nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. [...] Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“ Rozšířený senát v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, upřesnil, že „*jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn.*“
185. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tak oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, nebo dohledával ve správním spisu další argumenty na podporu žalobcových tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. (Již citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008 – 78).
186. Soud napadené rozhodnutí sice ruší pro nesprávné právní posouzení věci, ty však nebyly uplatněny v souvislosti s tímto žalobním bodem. Jelikož žalobce dostatečným způsobem v rámci žaloby, repliky ani při ústním jednání nespecifikoval, jaké jiné konkrétní zásadní námítky nebyly ve správním řízení žalovaným nebo ministrem vypořádány. Jinými slovy v soudním řízení nebylo dostatečným způsobem tvrzeno ani prokázáno, proč by žalovaný (respektive ministr) nemohl postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130. Soud proto nemůže této žalobní námitce vyhovět.

IX. Závěr a náklady řízení

187. Městský soud shledal, že žalovaný a ministr nesprávně pro předčasnost neposoudili vliv následné těžby na životní prostředí a kvalitu života v lokalitě jako „další“ veřejné zájmy ve smyslu ustanovení § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích. Tyto další zájmy přitom vyplývají z podkladů v podobě stanoviska OŽP Tachov, potažmo z podání žalobce uplatněných v rámci správního řízení, v nichž žalobce setrval odkazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2021, č. j. 59 A 12/2021 – 351. S ostatními žalobními námitkami se soud neztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

188. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal důvodnou, proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
189. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem [§ 78 odst. 5 s. ř. s.]. Povinností žalovaného bude v souladu s ustanovením § 4a odst. 6 zákona o geologických pracích identifikovat „další“ veřejné zájmy vyplývající ze stanoviska OŽP Tachov, řádně se s nimi vypořádat a zvážit, zda převažují nad zájmem na dalším průzkumu a následným využití výhradního ložiska.
190. Žalobce v rámci žaloby vedle napadeného rozhodnutí požadoval také zrušení prvostupňového rozhodnutí. Odvolací (potažmo rozkladové) správní řízení je přímo určeno k nápravě vad řízení na prvním stupni; z ničeho neplyne, že by určité skutečnosti musely být zjišťovány a určité listiny musely být předkládány pouze na prvním stupni či že by se případné opomenutí orgánu prvního stupně obstarat listiny nedalo napravit v odvolacím řízení. Rozhodnutí orgánu prvního stupně bude v rozkladovém řízení jako celek podrobeno zkoumání zákonnosti a případně také věcné správnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017 – 47, bod 15). Soud s ohledem na výše uvedené neshledal důvody, pro které by bylo vhodné vedle napadeného rozhodnutí zrušit také rozhodnutí prvostupňové, neboť všechny vady, pro které soud napadené rozhodnutí shledal nezákonným, jsou odstranitelné v rámci rozkladového řízení.
191. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci, který měl ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. V případě řízení o žalobě před Městským soudem v Praze jsou náklady žalobce tvořené zaplaceným soudním poplatkem ve výši **3 000 Kč** a dále náklady vynaloženými na právní zastoupení, žalobce byl v soudním řízení zastoupen advokátem Mgr. Radkem Klesou. Tyto náklady spočívají jednak v odměně za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 12. 2024 (dále jen „advokátní tarif“) **3 100 Kč** (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), dvou paušálních částkách ve výši **300 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění do 31. 12. 2024), odměně za dva úkony právní služby (sepsání repliky, účast na jednání ve věci), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí podle advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů účinných od 1. 1. 2025, **4 620 Kč** (§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů) a dvou paušálních částkách ve výši **450 Kč** (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění pozdějších předpisů). Součástí nákladů řízení o žalobě je též částka **3 558 Kč** (21 % z částky 16 940 Kč), kterou je právní zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobcem na řízení o žalobě tedy činí **23 498 Kč**. Náhradu nákladů za návrh na odkladný účinek žaloby soud žalobci nepřiznal, neboť o něm bylo rozhodnuto a žalobce v něm nebyl procesně úspěšný.
192. S ohledem na ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro který by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.